

KOMMUNISTISK POLITIK

Fra demonstrationen Lad Gaza Leve København 17. januar 2009

FRIT PALÆSTINA!

Nr. 3
13. årg.

2009
31. januar -
13. februar
Støttepris 20 kr.

TEMA: ISRAEL OG MODSTANDEN

- Den forfejlede stat s. 2 • Da kongressen dansede s. 3 •
- Danmarks bidrag til sharia s. 4 • Penge ned i et bundløst hul s. 6 •
- Euro-valg 2010 s. 7 • Der fyres over hele kloden s. 8 • Indsættelseshymne s. 9 •
- Lad Gaza leve! s. 10 • Det nye holocaust: Sammenlign billeder s. 12 •
- PFLP om modstand og 'våbenhvile' s. 14 • Bush's frihedsmedaljer s. 17 •
- Sejr for Bolivia s. 18 • Kongresdebat: Om Stalin s. 19 • Debat s. 22 •
- Tsunami eller 'blot' en bølge s. 24

Israel: Den forfejlede stat

KOMMUNISTISK POLITIK

Amerikansk geopolitik benytter sig undertiden af begrebet 'a failed state', en forfejlet stat, en kikset stat, en stat der ikke fungerer, til at legitimere sine imperialistiske aggressionsplaner. Hvis der er nogen eksisterende stat, der kan kaldes forfejlet, er det den amerikanske klientstat Israel.

Siden dens oprettelse i 1948 på det eksisterende Palæstinas bekostning har staten Israel ligget i uafbrudt krig med palæstinenserne og med sine naboer, som et evigt urocentrum i Mellemøsten. Den grundlæggende årsag er Israels ekspansionsstrang. I mere eller mindre tilsløret form har etnisk fordrielse været en fast bestanddel af den zionistiske stats politik. Stadige massakrer på palæstinensere og arabere har trukket et blodspor op gennem historien frem til den hitler-agtige massakre på Gazas befolkning, som har chokeret verden. Ingen anden stat i historien har bevidst og systematisk overtrådt så mange FN-resolitioner som Israel – uden at der af den grund er indført sanktioner eller andre straffeforanstaltninger. Geneve-konventionerne og international lov tilsidesættes lige så systematisk.

Indadtil har Israel, der roser sig selv som 'Mellemøstens eneste demokrati', skabt et apartheidsystem, der tåler sammenligning med det sydafrikanske, og på mange punkter er værre endnu. 'Demokratiet' gælder ikke landets arabiske befolkning. Det politiske flertal søger at forbyde palæstinensiske partier. Den parlamentariske fernis kan ikke skjule, at Israel er en militærstat, tilmed en religiøs og nationalistisk hærstat, som i middelalderligt vanvid ikke giver et eneste af de ultrarektionære muslimske regimer (som det saudiske) noget efter. Der er tilmed udstedet trusler om at atombombe Gaza – og Israel har tidligere gjort opmærksom på, at dets fly kan nå de europæiske hovedstæder.

Under det kriminelle felttog mod Gazas befolkning opfordrede den øverste rabbinergeneral og andre rabbinere i felten til 'hellig krig' og til 'ikke at vise nåde mod fjenden' – hverken palæstinensiske civile, kvinder eller børn. De fascistoide Kadima- og Likudpartier stod sammen med det ultrahøjreorienterede arbejderparti om det 23 dage lange slagteri, der til sidst blev tvunget til standsning uden at den palæstinenske modstand eller Gazas befolkning var knækket, og uden at

Israel havde opnået sine militær mål. Gaza-invasionen er et kæmpemæssigt politisk og moralsk nederlag for Israel, der fører krig under parolen om 'Ret til selvforsvar' – men som nægter Palæstina retten til at eksistere.

Israel blev fra oprettelsen fulgt af mange venstreorienterede gode ønsker om at kunne være et tilflugtssted for jøder, der havde undsluppet de nazistiske forfølgelser og udryddelser, og som ville leve i fred med sine naboer, netop baseret på de forfærdelige erfaringer fra Hitlers krig. Kibbutz'erne blev fremstillet som en slags praktisk socialisme. Dette var selvbedrag, illusioner og fup. Venstrekræfterne har lidt nederlag. Den israelske befolkning er opdraget i en militaristisk og racistisk ånd, hvor arabere betragtes arabere som laverestående væsener. Gaza-massakren har nydt massiv opbakning. Og Israel er en atommagt, som alle er farlige. Atomvåben i hænderne på religiøse fanatikere som zionisterne er en global trussel.

Det er på tide at se sandheden i øjnene: Der er med dette Israel skabt en monsterstat, som ikke har nogen eksistensberettigelse, og i sidste ende ingen overlevelsesmulighed, fordi den er baseret på undertrykkelse af andre og fornægtelse af deres rettigheder.

Der er også en anden sandhed, der må ses i øjnene: Den såkaldte 'to-stats-løsning' med et levedygtigt Palæstina ved siden af et zionistisk Israel vil aldrig blive til noget, fordi Israel ikke vil tillade det. 'To-stats-løsningen' er både imperialismens gulerod til palæstinenserne og dens påskud for ikke at gribe ind mod Israels krigsforbrydelser og forsvare palæstinenserens rettigheder.

I sidste ende er der kun een mulighed for at bringe vanvidet, massakrerne og de etniske udrensninger til ophør og skabe fred og positiv sameksistens mellem mellemøstens folk: Skabelsen af en fælles, verdslig og reelt demokratisk stat på Israels og de palæstinensiske områders territorium, i det gamle Palæstina, hvor de forskellige nationale og etniske grupper kan sameksistere i harmoni. Hvor jøder, muslimer, kristne, andre trosretninger og ikke-troende kan samvirke om at skabe en bedre fremtid end mareridtet af i dag.

Redaktionen 27. januar 2009

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for
APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Egilsgade 24, kld.
2300 København S.
Tlf. 35 43 49 50.

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 66 14 89 83

e-mail: apk@apk2000.dk

Redaktion og abonnement

Onsdag og torsdag
15.30 - 17.30

Ansvarshavende redaktør:

Klaus Riis

KP's hjemmeside/ Netavisen:

www.kpnet.dk

APK's hjemmeside:

www.apk2000.dk

ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser

Halvår (12-13 nr.) 325 kr.

År (25 nr.) 550 kr.

Institutioner

½ år 410 kr. - 1 år 690 kr.

Betales til

Foreningen Oktober Forlag

Giro 1-663-4271

Deadline næste nr. 06.02.09

Da kongressen dansede: Hvad Obama ikke sagde

Der var dømt fest på alle kanaler. Hundrede millioner fulgte med i den direkte transmission, mens et par millioner mennesker samledes i Washington for at overvære Obamas indsættelse som præsident, da George W. Bush var lusket ud af Det Hvide Hus til buhråb til en tilværelse som forhadet og foragtet eks. En fremtid kunne være på anklagebænken i en krigsforbryderdomstol.

Folk verden over ser frem til CHANGE, til FORANDRING.

Dette ord, overskriften på Obamas valgkampagne og den afgørende nøgle til Det Hvide Hus, forekom imidlertid ikke en eneste gang i hans tiltrædelsestale, som i den almindelige obamafori på stedet blev udnævnt til at være blandt de ypperste, der nogensinde er holdt.

Og så dansede kongressen til de fremmeste bands, mens palæstinerne talte deres lig og Israel fortsat afviste at lade humanitær hjælp komme til det blødende Gaza.

Det var et andet ord, Obama ikke tog i sin mund: Gaza, som om det havde en bitter smag ved sig. Hvor ville verden ikke have jublet, hvis den amerikanske præsident havde meddelt, at USA ændrede sin politik fra støtte til Israels folkemord til anerkendelse af palæstinerernes rettigheder, indbefattet for dets demokratisk valgte ledelse, Hamas.

At undlade at nævne det mest betændte globale brændpunkt lige nu er selvfølgelig ingen tilfældighed, men også en understregning af, at Obamas påkaldelse af alle amerikanske humanitære traditioner og respekt for menneskerettighederne er rutineretorik, selvom det er den mest bemærkelsesværdige forskel i forhold til Bush og dennes konstante militaristiske udladninger.

Præsident Obama undlod også at nævne ordet Israel, for det ville have været en skærende mislyd. Når det er for upopulært at sige noget positivt, så

hellere tie. Og Obama taler ikke bare, han tier også. I 25 dage undlod han at sige noget som helst, mens det zionistiske Israel gennemførte en hitleragtig massakre og et folkemord for øjnene af en hel verden, selvom journalister blev nægtet adgang og nyhedsbureauer i Gaza bombet.

Det var ikke Israel, han talte om, da han henvendte sig direkte til dem, der bedriver terror og nedslagter uskyldige, og erklærede:

"Vi vil ikke undskylde vores levevis. Ej heller vil vi vakle i vort forsvar af vort liv. Og til dem, der søger at drage fordel af vor levevis gennem terror og nedslagtning af uskyldige, siger vi, at vor viljestyrke er stærkere og kan ikke knækkes. I kan ikke udmatte os, og vi vil besejre jer."

Det var Obama som et ekko af Bush, og en erklæring om, at Bushs 'krig mod terror' vil blive fortsat under Obama. En enkelt sætning viser hele forskellen i den tidligere og den nuværende præsidents retoriske tilgang i denne hensigtserklæring:

"Vi vil med ansvarlighed begynde

at overlade Irak til dets folk og skabe en fortjent fred i Afghanistan."

Disse sætninger annoncerer på en gang en begyndende amerikansk tilbagetrækning fra det kaos, supermagten har skabt i Irak, og en optrapning af krigen i Afghanistan, som USA og NATO står til at tabe militært, mens Obama vil sende nye titusinder af amerikanske og europæiske besættelsestropper til landet i et forsøg på at vende det til sejr. Obamas 'fortjente fred' betyder 'mere krig', fortsat imperialistisk aggression.

Obama sagde meget andet i sin tiltrædelsestale. Han sidestillede fascisme og kommunisme og roste 'tidligere generationer' for at have besejret begge og kom med en glødende trosbekendelse til kapitalismen som økonomisk og politisk system:

"Markedets evne til at skabe rigdom og udvide friheden er uden side-stykke."

Dog skal det reguleres, tilføjede han, tvunget af den største globale økonomiske krise i de sidste halvfjerds år.

Men så dansede han og kongressen også ...

Selvfølgelig er det ikke på ordene, på retorikken, Obama og den nye amerikanske administration skal bedømmes, men på dens politik og praksis. Efter otte år med Bush og den værste samling ultrahøjreorienterede globale krigsforbrydere siden Hitler er en stribe reformer en nødvendighed for at genskabe bare en smule tillid til en amerikansk regering både udadtil og indadtil. Obama har noget i ærmet, såsom lukning af Guantánamo, påbegyndelse af tilbagetrækning fra Iran, abortstøtte m.m. Men Obama vil ikke udfordre Israel, bomberne falder stadig over Afghanistan, og flere i Pakistan – og hjælpen i det kriseramte USA går fortsat til spekulanterne og monopolerne.

Danmarks bidrag til Sharia

Af Støttekredsen for flygtninge i fare

Den danske deltagelse i kriminelle besættelser har en styrkelse af religiøs fundamentalisme som konsekvens.

Det umulige valg for familien

Valg 1: Bliv udsendt til Iran, og underkast jer selv og jeres to børn Sharia.

Valg 2: Eller I adskilles og udsendes til to forskellige lande.

Sådan lyder beskeden fra det danske statsapparat til et ægtepar med to børn. Familiens eneste tilknytning til Iran: Børnenes far, Ahmed på 40 år, blev født i Iran og opholdt sig der sine første fire leveår. Siden har han ikke sat sine ben i Iran. Hans kone Katalina og parrets to børn, datteren Shirin på 15 år og sønnen Adnan på seks år, er europæere og har aldrig været i Iran. I 2003 havde alle fire i Danmark, og Ahmed og Katalina søgte asyl.

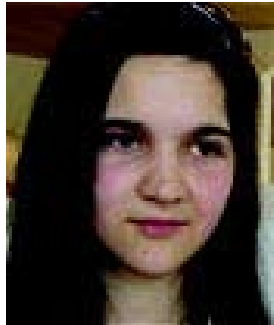
Samtlige vestlige ambassader advarer samtidig europæiske kvinder gift med iranske statsborgere imod, at de selv og deres børn indrejser i Iran. Iran anser iranske mænds udenlandske hustruer og deres fælles børn for at være iranske statsborgere. I det øjeblik de sætter deres fødder på iransk jord, er de dermed underkastet Iran diktaturets Sharia-lov, og de kan ikke bare rejse ud af Iran igen.

I Iran straffes sex uden for ægteskab med pisk og/eller stening til døde. Shirin blev født, førend Ahmed og Katalina giftede sig.

I Iran venter Ahmed en straf for at have dyrket sex uden for ægteskab. Datteren, Shirin, er født et halvt år inden, Katalina og Ahmed blev gift. Sex uden for ægteskab straffes i Iran med pisk (i bedste fald), i værste fald med stening til døde.

Ahmed, 40 år
Katalina, 36 år

Shirin, 15 år
Adnan, 6 år

Rigspolitiets forsøg på at udsende børnene til Iran uden deres mors tilladelse

En af de mange andre små, kontroversielle detaljer i denne sag skal med her. Børnenes forældre er gift og har fælles forældremyndighed over børnene. Rigspolitiet har undervejs i sit forsøg på at vapple de fire ud af Danmark forsøgt uden Katalinas tilladelse at skaffe engangsindrejsepas (laisset-passer) til Iran for børnene. Hensigten var at de skulle sendes ud til Iran alene med deres far. Ahmed kan ikke tvangsudsendes. Men han har tit sagt: 'Jeg rejser ikke uden mine børn.' Hvis nu man kunne arrangere, at børnene kunne komme med?

Rigspolitiets plan blev kun forpurret af, at Ungarns ambassade forlangte en mindre formalitet overholdt for at rekvirere de to børns fødselsattester fra Ungarn frem til Rigspolitiet: nemlig at begge forældre skulle give skriftlig tilladelse til rekvirering af fødselsattesterne. Allerede inden sin henvendelse til Ungarns ambassade havde Rigspolitiet aftalt med Irans ambassade, at så snart de to børns fødselsattester blev forelagt, ville børnene kunne få udstedt laisset-passer til Iran. Det sidste var

også Ahmed og Katalina bekendt, men de var ikke bekendt med, at Rigspolitiet forsøgte at fremskaffe børnenes fødselsattester uden om dem som forældre og dermed også børnene laisset-passer til Iran imod deres, herunder Katalinas, tilladelse.

Da Rigspolitiets forsøg på at opnå indrejsepas til Iran for de to børn var blevet forpurret, blev Katalina få dage efter tvangsadskilt fra sin mand, Ahmed, og børnene fra deres far. De tre blev tvangsudsendt til Ungarn. Splittes skulle familien på den ene eller den anden måde. Rigspolitiets hensigter forinden er heller ikke til at tage fejl af. Nogle måneder efter tvangsudsendelsen af Katalina og børnene til Ungarn afleverede Ahmed selv børnenes fødselsattester til Rigspolitiet og forlangte dem tilbage til Danmark, idet han jo har lige så meget forældreret som Katalina. Han fik som svar, at han kunne have afleveret fødselsattesterne før, så havde han ikke stået i denne situation, og endvidere:

(Ahmed) "blev gjort bekendt med, at børnene havde ungarske identitetskort, samt at han ikke tidligere havde villet medvirke til fremskaffelse af fødselsattester til børnene, hvilket ville have

givet dem mulighed for at få udstedt iransk laissez-passer og dermed kunne have udrejst sammen med ham.”

Det skal tilføjes, at Katalina under hele forløbet pure har afvist sin og sine børns udrejse til Iran, medmindre de blev garanteret, at de kunne beholde deres ungarske statsborgerskab, ungarske pas, deres ungarske navne og deres katolske religion. En garanti, ingen kan give, for det kræver, at Iran skifter Shariadiktaturet ud med demokrati og indfører menneskerettigheder og retssikkerhed.

Et produkt af ondskabens banalitet

Katalina og børn befinder sig på nuværende tidspunkt i Danmark. Ungarn er et EU-land, så de kunne frit rejse ind igen. Det danske statsapparat fortsætter sit arbejde på at splitte familien. Katalina og børn tvangsudsendes sandsynligvis igen snart til Ungarn. Udkommet af hele sagen er to smadrede forældre og to smadrede børn. Hele vejen rundt i statsapparatet og centersystemet klandres de to forældre for, at Katalina ikke bare rejser ud til Ungarn med børnene og tager ophold der, således at børnene kan få ro og stabilitet. Ingen tænker på den kendsgerning, at de to børn elsker både deres mor og far, og den følelsesmæssige belastning det er for dem at blive tvunget til at leve et adskilt liv fra ham. Det er heller ikke gået op for dem, der bestemmer, at børn kærer sig om deres forældre og gribes af frygt, når en af deres forældre er truet. 15-årige Shirin bekymrer sig for hendes fars ve og vel og ængstes for, at han udsendes til Iran og udsættes for overgreb. Ingen tænker heller på, at både Ahmed og Katalina elsker deres børn, og de to forældre faktisk også elsker hinanden og har levet sammen i 18 år.

Delt begejstring om ny politiklageordning

Af Forældre mod Politibrutalitet

Det er meget positivt og logisk, at efterforskningen fjernes fra Statsadvokatens kontor, men foreningen peger på, at det stadig er problematisk, at Statsadvokaten fortsat afgør, om der rejses tiltale.

- Det er så oplagt og logisk, at politiet selvfølgelig ikke skal undersøge sig selv. Det kan godt undre os, at det har taget så lang tid at komme frem til denne løsning. Forhåbentlig får det den virkning, at de, som føler sig krænket af politiet, kan få opbygget en tillid til, at det kan nytte at klage. Vi oplever alt for ofte, at det ikke giver nogen mening at henvende sig til politiets forlængede arm, for både statistik og de mange historier om afvisninger af stort set alle klager tager modet fra de fleste. Det har også den uheldige virkning, at de, som er udsat for overgreb fra politiet, føler sig retsløse. Den udbredte følelse er, at ingen hører dem eller tager deres klager alvorligt, og det giver et grimt billede af et politi med frit lejde for vold, udtaler Lisbeth Bryhl fra foreningen.

Efter mere end to års observationer af politiets indsatser ved demonstrationer og andre aktioner hilser foreningen Forældre mod politibrutalitet forslaget om at fjerne efterforskning af politiet fra politiet selv velkomment, men peger samtidig på andre huller i klagesystemet.

Det er fortsat bekymrende, at det er Statsadvokaten, der skal træffe afgørelse om, hvorvidt der rejses tiltale. Det er uforandret, at Statsadvokaten ikke er en aldeles uvildig instans, og det kan få den uheldige virkning, at der kan sættes spørgsmålstegn ved vurderingen af tiltalerejsning.

Derudover er den lange sagsbehandlingstid et stadigt problem. Det vil vise sig, om der med den nye ordning kan sættes en anden standard for ventetiden, for også dette giver et knæk i retsfølelsen.

Endelig er der den konkrete procedure for klager. Man henvender sig skriftligt til Statsadvokaten, som skriftlig skriver tilbage, og sådan fortsætter sagsbehandlingen, indtil klageren eventuelt indkaldes til en samtale eller afvises. Denne brevudveksling kan stå på i årevis uden nogen afklaring eller indkaldelse.

- Både den skriftlige sagsbehandling og den omstændighed, at klagerne overvejende vurderes på baggrund af skriftligt materiale, tager pusten fra mange. Det svarer til, at man som borger skal henvende sig pr. brev til politiet, hvis man er blevet udsat for vold. Det er en klar forhindring både for retsfølelsen, men sandelig også for den konkrete følelse som voldsoffer. Hvor går man hen, hvis man har været udsat for vold eller overgreb fra politiet? Der er ikke meget at hente personligt ved at skrive et brev til Statsadvokaten, og slet ikke ved at få et afslag. I andre sager om vold eller overgreb får man som borger den mulighed at sidde i retten og overvære en domstols afgørelse. For ofre for politiets overgreb er denne mulighed næsten udelukket, konstaterer Lisbeth Bryhl.

Netavisen

**Kommunistisk Politik
på nettet - hver dag**

www.kpnet.dk

Bankpakkerne:**Penge ned i et bundløst hul**

Den nye støttepakke til den danske finanssektor kan hurtigt forvandles til et meget dyrt bekendtskab for befolkningen. Det er ren foræring til spekulanterne – og hverken den eller de internationale bankpakker på over 400 milliarder dollars virker.

Bankpakke 2 blev 'nødvendig', da der i løbet af efteråret 2008 kom tydelige tegn på, at Danmarks største bank, Den Danske Bank, er i alvorlige vanskeligheder med tab på flere milliarder og kunne rive hele den danske sektor med sig. Pakken blev forhandlet på plads over et par dage midt i januar i en lukket forligskreds, og det regnes som en formsag, der kan overstås på få uger, at tromle den igennem folketinget. Samtidig er lovforslaget sendt til godkendelse i EU-kommissionen.

I store træk går loven ud på, at statskassen garanterer for et lån fra nationalbanken til bankernes såkaldte grundkapital. Det vil sige lån uden udløbsdato, som bankerne kan bruge som sikkerhed, når de skal ud og låne penge på 'markedsvilkår' hos f.eks. Nationalbanken. Hvis der skal være en reel sikkerhed for pengene, er det erfaringsmæssigt sådan - under normale økonomiske omstændigheder - at bankerne højst bør låne 7 gange den sikkerhed (grundkapital), de kan stille, om den er egenkapital, aktier eller langsigtede lån. *

Banker og realkreditinstitutterne skal betale ca. 10 procent i rente til staten for at få del i de 100 mia., og det antages så, at de kan låne omkring 700 mia. til en lav rente og låne dette beløb videre til erhverv og privatkunder. Dermed drømmer forligskredsen om, at både statskassen og bankerne kan tjene penge på arrangementet.

"Et kapitalindskud i størrelsesordenen 100 mia. kr. til sektoren under ét vil føre til en forhøjelse af sektorens samlede kernekapital på ca. 22 pct. Det vil

selv med en forsigtig gearing give rum for en markant forøgelse af udlånene. Pengeinstitutternes udlån udgjorde ultimo 2007 knapt 2.800 mia. kr. og realkreditinstitutternes udlån knapt 2.000 mia. kr."

Af Bemærkninger til lovforslaget

Under de seneste års galoperende slutspurt på boligballonen har bankerne imidlertid lånt op til 12 gange deres egenkapital, og med krisens gennembrud er deres egenkapital skrumpet og mange af deres udlån til spekulation gået tabt. Effekten af forliget kan derfor blive meget kortsigtet, fordi bankerne ikke er villige til at fortælle, hvor mange penge der er kastet efter spekulation, og hvor stor en del af deres egenkapital, de har i aktier eller andre værdipapirer, hvis kurser næppe har nået bunden endnu.

Den situation har bankpakke 2 foregrebet på den måde, at det statsgaranterede lån kan konverteres til aktiekapital, hvis sammensætningen af bankens grundkapital ændres, så lån udgør over en tredjedel.

Facadepynt uden fundament

Fra Enhedslisten peger Frank Aaen på, at der med den valgte model ikke kan stilles krav til, hvordan pengene bruges, så bankerne kan fortsætte deres spekulationsforretninger.

Fra ejendomshandlerkæden EDC kritiserer man pakken for snyd, fordi den giver mulighed for, at bankerne og realkreditinstitutterne kan bruge pengene på egne datterselskaber, f.eks. foretage kapitalindskud i egne ejendomsformidlingsvirksomheder.

En direktør fra OECD betegner modellen som at male facaden på en bygning, hvor fundamentet er forsvundet og væggene hvert øjeblik kan falde, fordi der er en meget stor sandsynlighed for at det værste endnu er i vente.

Fra regeringen er argumentationen stadig den samme historie om, at de vil modvirke en kreditklemme og vil sikre, at bankerne fortsat kan låne penge ud til de dygtige og flinke virksomheder.

Det selvom de nyeste tal fra nationalbanken dokumenterer, at der stadig er en vækst i bankernes udlån, dog reduceret fra rekorden i sommeren 2006: Årsvæksten i udlånet til erhverv er faldet fra 27 pct. i juli 2006, hvor den var højest, til godt 11 pct. i december 2008.

Væksten i udlånet til husholdninger er faldet noget mere, nemlig fra 24 pct. i februar 2005 til godt 5 pct. i december 2008.

Bankpakkerne virker ikke

Den færøske politiker Hogni Hoydal (TF) sagde under folketingsbehandlingen af bankpakke 2 bl.a.:

"Set i et mere langsigtet strukturelt perspektiv har den globale finanskrise vel afdækket, at det, at man har bygget på en kapitalisering af fremtiden i projekter, som egentlig ikke er bæredygtige, men bygget på interne lånemuligheder, er faldet sammen. Den langsigtede løsning må jo være, at det her produktionssystem, som ikke har skabt bæredygtige projekter, men i stedet har udnyttet naturressourcer og brugt en energi, der ikke er bæredygtig, må afløses af helt nye systemer. Så vi står ved et historisk knudepunkt."

Han beskrev de færøske erfaringer med tidligere banksektorsammenbrud således:

"Et af vore nordiske broderlande, Island, har været ekstremt hårdt ramt af den globale finanskrise. Der voksede bankerne jo hen over hovedet på staten, og med en svag stat og med en svag valuta blev Island vel det fremmeste eksempel på, hvor galt det kan gå. Jeg vil ikke stå og pege fingre af islændingene, tværtimod mener jeg, at de jo egentlig har fulgt den opskrift, som blev udstukket af liberale økonomer og af liberale regeringer i verden, som sagde, at vi jo bare skulle ud på et marked og kappes om en finansiering af projekter, som slet ikke havde hold i virkeligheden.

Specielt har vi i Færøerne bestemt ingen grund til at pege fingre ad andre, vi har været igennem det før. For 16-17

Hogni Hoydal

år siden brød hele vores finansielle system sammen, og den færøske regering blev ad omveje og også ad politiske kringelkroge tvunget til at overtage hele det færøske pengesystem, begge de færøske pengeinstitutter. Det er lidt skæbnens ironi, at for 3 år siden privatiserede vi to tredjedele af en bank, som var offentligt ejet, og nu står vi så i en situation, hvor man måske skal ind igen med offentlige penge, måske endda danske penge, i en bank, som var offentligt ejet indtil for 3 år siden ...

På den anden side viste vores erfaringer fra den sidste bankkrise jo, at de offentlige redningsordninger, der blev lavet, først og fremmest blev brugt til at betale af på gæld hos bankerne, som på ingen måde var fremtidsorienterede. Det vil sige, at de blev brugt til at betale kreditorer, mens der ingen sanering var blandt almindelige husejere eller i det almindelige erhvervsliv i første omgang. Det håber jeg også, at man har haft in mente, når man har behandlet den her såkaldte bankpakke II i Danmark, så pengene ikke blot går til at betale af på de dårlige projekter, men egentlig kan gå til at få et nyt grundlag for, at gode forretninger kan fortsætte og nye kan opstå.”

Vestlige regeringer har kastet 4.000 milliarder dollars af borgernes penge ind i verdenshistoriens største redningspakker til banksektoren. De virker imidlertid ikke. Bankaktierne fortsætter med at rasle ned, og skatteydernes penge ser ud til at være forsvundet i et sort hul.

Ugebrevet Mandag Morgen har udspurgt en række internationale eksperter, der angiver det forhold, at de mange dårlige lån ikke er fjernet fra bankernes balancer som årsag til, at bistandshjælpen til bankerne ikke fungerer. Også bankpakke II er en topkandidat til listen over mislykkede støtteprojekter.

EURO valg 2010

*Den nylig overståede
eurhøring viste at
politikernes ønske om at
sidde med ved EU-bordet
er kerneargumentet for at
udskifte kronen. Men de er
ikke meget for at fortælle
hvad de vil bestemme over
de andre lande, og slet ikke
hvad disse kan bestemme
over Danmark.*

De EU-begejstrede partier bestilte sidste år en rapport om de danske forbehold fra Dansk Institut for Internationale Studier, der glimrede ved at ankomme lige oven i det irske Nej, og desuden var udarbejdet åbenlyst tendentiøst.

Det irske nej udskød i første omgang den ellers planlagte folkeafstemning til en uvis fremtid, men da den finansielle krise ramte for alvor begyndte en ny plan om afskaffelsen af euroforbeholdet at tegne sig.

Den 22. januar indkaldte folkettinget Europaudvalg til en høring om fordele ved den monetære union, og statsministeren kundgjorde at der vil komme en afstemning i 2010, sandsynligvis.

Der er nemlig først plads i kalenderen på den anden side af en irsk omafstemning (der derudover skal give et ja), valget til EU-parlamentet til juni, valg til kommuner og regioner i november, og den store klima konference i København til december.

Desuden har SF udbedt sig tid til at finde en grimasse, der kan passe, så partiet åbent kan støtte euroen. Den megen tid skal derfor, ifølge den normalt kaninhurtige statsminister, bruges på en ’grundlig demokratisk debat’.

Selvom meningsmålingerne for en kort periode i efteråret bar præg usikkerhed overfor krisen, tegner der sig stadig en betydelig folkelig modstand mod afskaffelse af kronen. Også blandt deltagere i folketingshøringen, bl.a. økonomiprofessor Jesper Jespersen, forfatter til en alternativ rapport om eurosamarbejdet siden 2000 udgivet af Ny Agenda, og ordførende direktør i Jyske Bank, Anders Dam, kom den samme saglige skepsis

over for de ’økonomiske fordele’ som op til den første afstemning i år 2000 til udtryk.

På Nej-siden er også fallitboet Liberal Alliance og Dansk Folkeparti, der med lige dele demagogi og liberal nationalistisk dagsorden kan være et ja-argument i sig selv for en del af de intellektuelle.

Også det svenske Riksdagsmedlem og tidligere minister Leif Pagrotsky var paneldeltager. Han kom med et klart forsvar for den svenske flex-kurs politik. I en kommentar til finanskrisen, skriver han: ”Endelig har vi fået klarhed over konsekvenserne ved at stå uden for euroen, som Sverige stemte nej til i 2003. Skræks scenariet, som tilhængere udpenslede: at Sverige ville være som en lille hjælpeløs båd mod det mindste vindpust på finansmarkederne, er blevet prøvet af virkeligheden. Ikke af et vindpust, men den værste økonomiske storm i 75 år, og Sverige har klaret sig bedre end euro-området. Finland, der ellers har haft en rimelig stærk økonomi, er til gengæld ramt af, hvordan markedet bedømmer det samlede euroområde. Også set i forhold til den danske nationalbanks finanspolitik, har Sverige haft mulighed for at justere renten, så den passede til situationen, uden hensyn til fastkurs som en hellig gral. Konklusionen er, at hypotesen om, at et lille lands selvstændige valutapolitik er som en hjælpeløs jolle, ikke passer.”

Uanset holdning til deltagelsen i euroen eller om den økonomiske skole er liberal og monetaristisk eller socialdemokratisk og kenyansk, baserer argumenterne sig på nogle fælles træk ud fra en grundlæggende accept af kapitalismen som et rationelt og positivt økonomisk system. Bundet til disse synspunkter bliver en diskussion af økonomiske fordele og ulemper ved et givent monetært arrangement begrænset, fordi ingen valutavariant med indbygget spekulation, prisstigninger og åger er til gavn for arbejderklassen. Derfor er det EUs grundide om ’en stadig snævrere union’ med uundgåelige imperialistiske supermagtsambitioner, der også er hovedargumentet mod euroen.

Euro-diskussionen har på den anden side rejst spørgsmålet om det fornuftige ved at bevare fastkurspolitikken..

Krigsindustrien mærker ingen lavkonjunktur

Mens hele den almindelige industri kan melde om afmatning og fyringer som følge af den internationale økonomiske krise, så er der gang i den såkaldte danske "forsvars"-industri FAD (Forsvars- og Aerospaceindustrien i Danmark). FAD er en industrigruppe under Dansk Industri, med 30 medlemmer, der tilsammen omsætter for mere end syv mia. kroner. Den melder om luttet travlhed, skriver Børsen.

Igennem de seneste år er dansk krigsproduktion tordnet frem. Det er en del af betalingen for det nære krigssamarbejde med USA i Afghanistan og Irak og for de danske blodofre.

Terma A/S er absolut Danmarks største krigsproducent med bl.a. udstyr til krigsflyindustrien med en omsætning på over en milliard kroner om året.

- Vi er ikke afhængig af om folk f.eks. køber nye biler eller ej, konstaterer direktør og ejer

af Falck Schmidt Defence Systems, Jan Falck Schmidt. Firmaet ansætter folk og er lige gået i gang med en ordre til 40-50 millioner kroner på mastesystemer til det amerikanske forsvar.

Al erfaring siger, at netop dette ekstremt uproduktive produktionsfelt får nyt liv under kriserne. Krigsoprustning, sikkerhedsindustri og krig er den kriseplagede kapitalismes forsøg med en livgivende medicin for at slippe ud af krisen.

Det er heller ikke Pentagon og den amerikanske krigsindustri, der i denne tid drejer nøglen om.

Der fyres over hele kloden

Økonomisk krise og massearbejdsløshed udvikler sig internationalt og national

Den internationale krise udvikler sig med stor kraft til alle dele af kloden og betyder daglige masseafskedigelses af titusinder af ansatte. Det gælder ikke bare for USA og Europa, men på alle kontinenter. Også den tidligere frembulderende kinesiske økonomi har mistet pusten og kaster hundredtusinder af arbejdende på gaden.

I starten var det i finans- og byggesektoren, afskedigelserne kom, men krisen har for længst på internationalt plan udviklet sig til en overproduktionskrise med kerne i den egentlige økonomi og i industriproduktionen.

I Europa melder elektronikgiganten Philips netop nu om firing af 6000 mand efter på 3 måneder at have tabt 10 milliarder kroner. I USA meddeler Catepillar, der er verdens førende producent af bulldozere, mineudstyr og tunge specialkøretøjer, at den globale krise betyder firing af 20.000 ansatte. Den amerikanske mobil-gigant Sprint Nextel fyrer 8.000 ansatte. Microsoft har annonceret afskedigelser af 1400 og

planlægger at fyre yderligere 3.600. General Motors nedlægger 2000 jobs og sender hundreder mere på nedsat tid. United Airlines fyrer 1000 ud over de 1500, de opsagde sidste år. Samlet er der i USA varslet firing af 200.000 alene i denne måned.

Fyringsvarsler i Danmark

Mens krisen i starten primært omfattede finans og byggesektoren, udvikler den sig nu i dybden ud over hele landet med en lind strøm af fyringer, som samlet antager masseomfang og som ikke ser ud til at stoppe.

Den 26. januar så den hjemlige aktuelle fyringsrunde ifølge JP således ud:

Grundfos, Bjerringbro: 208 stillinger, SAS/SGS, Kastrup: 200 stillinger, Bestseller, Brande: 130 stillinger, FL Smidth, Valby: Op mod 200 fyringer, Carlsberg, København: 250 + 150 fyringer, TDC, København: 400 fyringer, SAS, København: 1.500 fyringer, PFA Pension, København: 120 fyringer, GN Resound, Ballerup: 320 fyringer, Saxo Bank, Hellerup, 340 fyringer, Coloplast, Nivå: 300 + 150 fyringer, Sterling, Dragør: 1.000 fyringer, A.P. Møller Mærsk, København: 3.000 fyringer, Thrane & Thrane. Kis. Lyngby: 90 stil-

Fogh talte dem ud af A-kasserne

Folk frygter nu fyresedlen

Fogh-regeringen har udbredt en overdreven tro på at alle var sikret arbejde i al fremtid Nu fanges folk i fyringsfældten

mangel på arbejdskraft, hvad Fogh ellers sidste år betegnede som dansk økonomis største problem. Det blev regeringen ved med længe efter at krisen var blevet synlig for enhver.

Fogh og Co. har i en lang årrække skabt en kunstig optimisme, som bl.a. har resulteret i at folk har følt sig sikre på at kunne få job i al fremtid, og de har derfor i stort tal meldt A-kasserne fra. Det fortryder de nu.

For der er ikke længere en generel

Regeringens lovprisninger af dansk økonomi, dens mantra om arbejdskraftsmangel og forringelser af skattefratræk for arbejdsløshedskontingent betyder, at mange ved de nu varslede og kommende fyringer ikke er medlemmer af en fagforening eller en A-kasse. Af de 400 fyringsvarslede arbejdere på Danfoss er der omtrent en tredjedel,

linger. Og fremtiden særdeles usikker for de 520 ansatte LSG.

Hvem sagde mangel på arbejdskraft?

Runderne vil fortsætte

I en produktionsøkonomi "just in time" uden lagre betyder krisens udvikling, at stadig flere kastes på gaden i de kommende måneder og måske år. Fyringer og rationaliseringer er den kapitalistiske overproduktionskrisens umiddelbare følgesvend.

Samtidig må det igen konstateres, at krisen stadig slår nye negative rekorder. Der spekuleres intenst om dens dybde, udvikling og varighed. De optimistiske stemmer om, at tingene snart retter sig er forstummet. Med den globaliserede pyramideøkonomi, hvor grådighed og spekulation er sammenvævet som aldrig før, og med de enormt kostbare forsøg på at stabilisere banker og kreditselskaber, som ser ud til at være uden virkning, peger alt på, at den nærmer sig 30ernes krise, den største overhovedet i forrige århundrede.

som slet ikke er med i en A-kasse.

Det vil have uoverskuelige konsekvenser for mange, der måske ikke engang er klar over, at udbetaling af kontanthjælp ikke er en selvfølge, men vil afhænge af familiens samlede indkomst.

Mange der har stået helt uden fagforening eller A-kasse melder sig nu i takt med fyringsbølgen ind i en A-kasse. Men for at kunne gøre brug af den med ret til dagpenge skal man have været medlem 1 år først. Herudover kræves, at man skal have haft mindst 1924 timers arbejde inden for de seneste tre år, mens man har været medlem af a-kassen. Deltidsforsikrede skal have arbejdet i 1258 timer.

Obama og vagthunden

Et tiltrædelsesdigt

Af Martin

Forandringens vindstille vindes kraftige blæst
Obama blev valgt, og 'vagthunden' fik sig en test
Han er sort, taler og taler, sikke en præsident!
Giv ham en chance, Stop nu!, vent vent VENT!

Det håbløse håb: hvad andet kan vi få?
Retorik og snak: er der andet, vi kan nå?
Han taler til os alle – vil han da forene os?
Arbejder og kapital – skal vi ikke mere slås?

Han klarer krisen, den for alle så svære stund
Skatteyderpenge holder fælles-økonomien sund
Mens Gaza blødte, forstod han at holde sig tavs
– som 1300 grave, bliver holdt fri for det snavs

Fra Irak til Afghanistan – ingen vil høre deres råb
Intet må trænge igennem hans tale om håb
Og han taler om 'Change', hvilken mand af format!
Er det muligt, han ændrer selve den kapitalistiske stat?

'Vagthunden' afventer pænt og logrer i takt
En håbende hund kan jo ikk' være på vagt
Bjæf bjæf, 100 % økologi, en masse søde ord,
'Vuf vuf vuf', lød det på landsmødet i fjor.

Stop løgnene! Stop terroren!

Lars Grenaas tale på vegne af Initiativet for et Frit Palæstina ved demonstrationen Lad Gaza Leve foran den amerikanske ambassade 17. januar 2009

Jeg er træt af alle de løgne, vi hører om krigen mellem staten Israel og de statsløse palæstinensere.

Vi hører gang på gang løgnen om, at det er palæstinenserne, der har brudt våbenhvilen, mens faktum er, at Israel allerede i november måned begyndte sine angreb på Gaza og dermed brød våbenhvilen.

Jeg er træt af at høre løgnen om, at den aktuelle konflikt er udløst af, at israelerne føler et behov for at forsvare sig imod raketangreb, når faktum er, at den zionistiske og racistiske stat Israel har ført en 63 år lang krig imod det palæstinensiske folk og farvet jorden i Palæstina rød. En krig, der indebærer en apartheid-lignende undertrykkelse af palæstinenserne, og hvor 1,5 millioner mennesker nu har været indespærret i verdens største fængsel ved navn Gaza-striben.

Jeg er også allerede træt af Obama, og han er ikke engang blevet præsident endnu. Hvad skete der med alle hans løfter om en ny og bedre verden? Hvordan kan et menneske, der selv har mærket racismen på sin krop, bare holde sin kæft, når han ser andre mennesker blive undertrykt? Vi må huske den kære folkeforfører mr. Obama på, at den, der ikke reagerer, accepterer!

Vi må huske mr. Obama på, at det at tie er at samtykke – for han har åbenbart allerede glemt sine løfter.

Jeg er også meget træt af, at vi ikke kan stole på vores politikere. Først løj Fogh om Irak, og nu lyver Fogh om Gaza. Vores statsminister er en notorisk løgner, der elsker at spise burgere med

andre krigsforbrydere som George Bush og Ehud Ohlmert.

Nærmest i søvne kan Fogh og hans lille puddelhund af en udenrigsminister gentage Mossads løgne om, at Hamas udgør en så stor fare for staten Israel, at det berettiger til en kollektiv afstraffelse af palæstinenserne.

Og udover at jeg er træt af politikernes løgne, så skammer jeg mig også over at bo i et land, hvor regeringen kan lyve, så meget den vil, og hvor oppositionen er så svag, at den ikke kan tvinge regeringen til andet end at sende et fromt ønske til israelerne om at slå lidt færre civile ihjel – udelukkende fordi de mange civile drab udgør et indenrigspolitisk problem for Fogh.

Jeg er også meget, meget træt af, at hver gang man skal udtale en kritik af Israels massakre på palæstinensere, så skal man huske at bruge halvdelen af tiden på at sige, at man selvfølgelig også tager afstand til Hamas.

Hvorfor er det lige, at man skal bruge tid på det? Det bliver man nærmest tvunget til, fordi den israelske hærs mediemaskine forsøger at gøre den aktuelle konflikt til en krig mellem Israels gode hær, der er nænsom mod de civile, og Hamas, de onde, skydegale terrorister, der elsker at slå civile ihjel.

Men faktum er altså, at Gaza er et område og en by med en befolkning – og at palæstinenserne er et folk. Faktum er, at det, vi er vidner til, er en krig mellem staten Israel på den ene side og det palæstinensiske folk på den anden side – og i den sammenhæng er Hamas bare en ud af mange grupper, der sender raketter i hovedet på israelerne.

Både Fatah og PFLP og flere andre militser kæmper imod den israelske invasion af Gaza side om side med Hamas.

Så hvis man hopper med på israelernes spinmaskine og bruger tid på at tage afstand til Hamas, så negligerer man samtidig, at krigen føres imellem palæstinenserne som et folk og den israelske hær.

Det er den samme spintaktik, som USA bruger i deres krige om magten i Irak og Afghanistan, hvor alle, der gør

LAD GAZA LEVE

Omkring 1000 demonstrerede lørdag den 17. februar mod den israelske massakre i Gaza, USAs og den danske regerings direkte og indirekte støtte til folkemordet med en stærk manifestation og en protestmarch fra den amerikanske ambassade til Christiansborg.

modstand mod USA og dets forlængede arm Israel, udråbes som bindegale islamiske terrorister, på trods af at mange af dem, der kæmper imod USA, aldrig har taget skoene af i en moske.

Faktum er, at palæstinenserne siden den zionistiske og racistiske stat Israels oprettelse har været et fordrevet og undertrykt folk.

Og et undertrykt folk har ret til at gøre oprør! Og de har ret til at gøre oprør, uanset om de går med turban eller spiser svinekød.

Og faktum er også, at selvom Israel får held til at udslette Hamas, så stopper den palæstinensiske frihedskamp ikke – for så længe der findes levende palæstinensere, findes der en palæstinensisk frihedskamp.

Det er måske det faktum, den israelske regering er klar over, og det er det, der gør at de rigtige terrorister i krigen mellem Israel og Palæstina er den israelske regering. Den udøver terror imod en hel civilbefolkning og begår folkemord, og jeg er kraftedeme træt af, at krigen imod terror ikke er en krig imod statsterrorisme!

Med denne her demonstration siger vi *Israel ud af Gaza* – fordi en våbenhvile, og slet ikke en ensidig våbenhvile, som israelerne nu måske bliver tvunget til af superhelten Obama, ikke løser problemerne.

Genopbyg Gaza nu!
Palæstinensiske flag og røde faner: Palæstina-initiativet Århus på gaden den 23. januar. Demonstranterne krævede øjeblikkelig genopbygning af Gaza og et stop for den humanitære katastrofe, der er ved at udvikle sig, bl.a. fordi Israel ikke tillader de nødvendige nødhjælpsforsyninger at

komme frem. De forlangte også ophævelse af blokaden og fuldstændig israelsk tilbagetrækning

For befolkningen i Gaza er krigsfanger i verdens største fængsel, og selvom det da bliver rart, at fangevogterne holder nogle timers pause i mishandlingen og torturen, vil de palæstinensiske fanger stadig vågne op til en håbløs fremtid i et israelsk fængsel.

Man kunne tilføje, at den israelske hær ikke bare skal ud af Gaza. *Israel skal trække sig fra alle de besatte områder – de palæstinensiske flygtninge skal have ret til at vende hjem, og palæstinensere og israelere skal have lige rettigheder.* Først da kan der blive tale om en egentlig våbenhvile!

Med denne her demonstration siger vi også *Ophæv blokaden af Gaza* – fordi ingen mennesker skal indespærres i fan-

gelejr, fordi de er født med forkerte nationaliteter.

Og endelig kræver vi med denne demonstration et frit Palæstina. Et frit Palæstina, hvor palæstinensere og israelere kan leve side om side og nyde de samme friheds- og demokratiske rettigheder i fred og fordragelighed. Men hvis drømmen om et frit Palæstina skal gå i opfyldelse, kræver det, at hele verden entydigt fordømmer den racistiske zionisme, der undertrykker palæstinenserne og lige nu forvandler ethvert håb om fred til aske.

Lad os sammen, på tværs af vores forskellige politiske holdninger, religiøse anskuelser, hårfarver og hudfarver, mødes i kampen for et frit Palæstina og for en verden uden undertrykkelse.

Israelske rabbinere ophidser til hellig krig

Af Mik Eriksson

Tel-aviv avisen Ha'aretz skriver, at den israelske "Yesh Din - Volunteers for human rights" kræver hærens øverste rabbiner, brigadegeneral Avichai Rontzki, afsat. Gennem soldaterorganisationen "Breaking the Silence" er de kommet i besiddelse af en brochure, trykt under Gaza-invasionen, der opildner til kamp mod palæstinenserne på gammeltestamentligt grundlag.

Ifølge Haaretz har Israels hær for første gang været støttet af en stor gruppe rabbiner-officerer og -soldater i forreste kamplinie. Rabbinergeneralen og hans rabbinere deltog ved flere lejligheder i kampene, og soldater fortæller om det "opløftende" ved opmuntringerne fra

rabbinerne. Der var en mangfoldighed af tryksager, der skulle fylde de menige med "yiddishkeit og kampånd", siger en rabbiner fra en af batallionerne til Ha'aretz. Brochurerne gjorde mere end det: de beskrev palæstinenserne på en racistisk måde, og de opfordrede til at udfordre Genevekonventionen, når det drejer sig om civile ofre.

Citater fra brochurerne oversat fra Ha'aretz engelske udgave:

"Der er et bibelsk forbud mod at afgive blot en millimeter af Israels land til hedningene, gennem alskens urene forvridninger og tåbeligheder om selvstyre, enklaver og andre nationale svagheder."

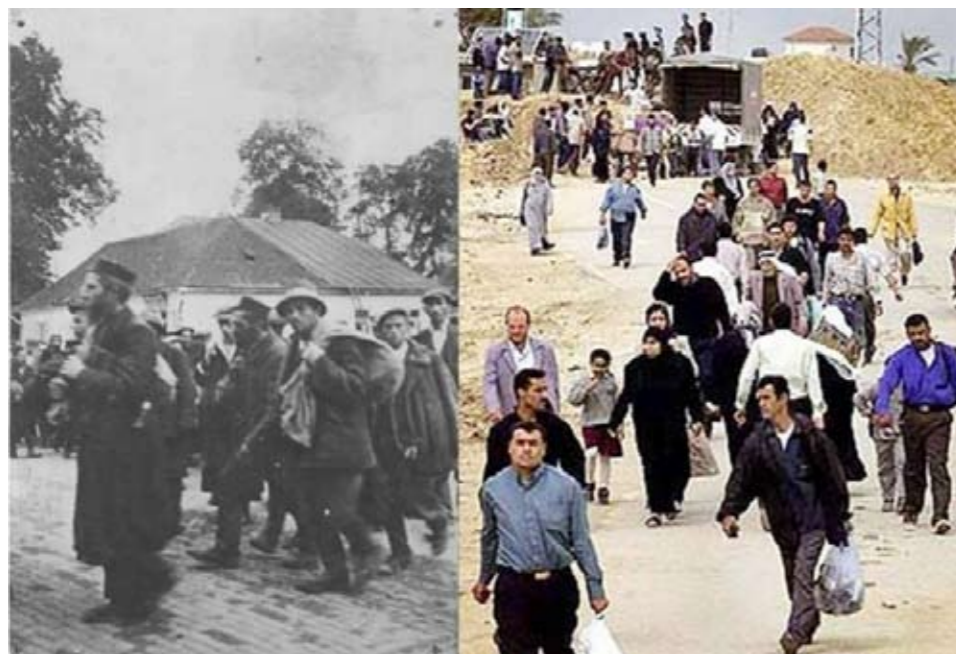
"Hvis I viser nåde mod en grusom fjende, er I grusomme mod rene og ærlige soldater. Dette er frygteligt umoralsk. Dette er ikke spil på en legeplads, hvor sportsånd lærer en at gøre indrømmelser. Dette er en krig mod mordere. 'A la guerre comme a la guerre.'"

Det var de officielle brochurer, men også ikke-statslige pamfletter blev delt ud ved fronten. De siger bl.a.:

"Dræb dem der er kommet for at dræbe jer. Hvad angår befolkningen, så er den ikke uskyldig ... Vi opfordrer jer til at ignorere enhver fremmed doktrin og bestemmelse, der omtåger den logiske måde at nedkæmpe fjenden på."

Det nye holocaust

Sammenlign billederne:

Historiens tragiske gentagelser: I dag begår børnebørn af overlevende fra de nazistiske jødeudryddelser det samme mod palæstinenserne, som Nazityskland gjorde mod dem, da det spærrede dem inde i ghettoer bag mure og pigtråd. Gas er erstattet med fosforbomber.

Sammenlign billederne fra dengang og nu!

Fotocollage: Media With Conscience

Hilsen fra det besatte Irak til det kæmpende Palæstina

Af Hind al-Naimi Kjær, Iraks Patriotiske Alliance:

Det har hele tiden været zionisternes mål at udrydde den palæstinensiske befolkning eller få dem til at flygte, og verden har været blind over alle israelske forbrydelse gennem historien. Israel har altid været imperialismens lange arm i regionen, som blev støttet økonomisk og militært.

Straks efter, at Irak blev besat, udråbte man 'Det Store Mellemosten', der skal være præget af 'stabilitet og demokrati'. Tanken bag det er forsoning mellem besættelsesstyrkerne og dem, der er besat, og at enhver modstand skal blive slukket. Det er at have fred mellem ulvene og fårene, på ulvenes præmisser. Alle virkelige modstandere bliver kaldt for terrorister.

Men det er et flertal i regionen, der nægter at underlægge sig besætternes præmisser.

Det er ikke kun Hamas, der i Gaza er i kamp mod de israelske besættelsesstyrker, der er også islamisk jihad, en del Fatah-styrker, PFLP og flere. Det er ligesom i Irak. Der er en vifte af folk i modstandsbevægelsen, muslimer, nationalister, venstreorienterede, alle, der ikke vil være undertrykte slaver i deres

eget land. Det er folk, der ikke vil tæmmes af den grusomme besættelsesstyrke.

De grusomme manøvrer fra besætterne ligner hinanden både i Palæstina og i Irak. Det gælder f.eks.:

- Opsplitning af befolkningen, f.eks. ved at rejse mure mellem områderne og boligkvarterne.
- Belejring af de områder, hvor der er en stærk modstand, hvorved området gøres til et fængsel, der er afspærret for livets basale betingelser.
- Gruppestraf som nedrivninger af huse og afbrændinger af markerne.
- Brug af fosforbomber og forarmet uran.
- Bombning af ambulancer, hospitaler, skoler og moskeer.
- Internationale frie medier bliver lukket ude for at ikke være vidne til de uhyrlige forbrydelser.

Listen er meget længere endnu.

For folkene, der lever under besættelsens undertrykkelse, er der intet at miste. Der er ikke ét frit og stolt menneske, der kan leve med ydmygelse. Sådan har det været i Afrika, i Asien, og Latinamerika for 50 år siden. Og sådan er det i dag i Afghanistan, i Irak, i Libanon og i Somalia. Og i Gaza.

PFLP i Gaza

om fred, modstand og enhed

Det følgende interview blev foretaget via e-mail, kort før Israel måtte erklære våbenhvile i Gaza 17. januar 2009.

Folkefronten til Palæstinas befrielse (PFLP – the Popular Front for the Liberation of Palestine) og dens militære gren Abu Ali Mustafa-brigaderne i Gaza er for tiden inddraget i kamp mod israelske landtropper på Striben og fortsætter med at affyre missiler over den grønne linje imod Israel.

Nyhedsbureauet Ma'an har bedt en officiel talsmand for den venstreorienterede verdslige bevægelse i Gaza, PFLP, om at besvare en række spørgsmål om den igangværende kamp mod Israel, den palæstinensiske stats politik i forhold til Hamas og den palæstinensiske myndighed.

Hvad er Folkefrontens mening om, hvorfor Israel har startet sit angreb på Gaza? Har det virkelig noget at gøre med Hamas og/eller missiler? Var det pga. det israelske valg eller noget andet?

Israel startede sine massakrer og krigsforbrydelser mod vores folk i forlængelse af et historisk mål – et forsøg på eliminere den palæstinensiske modstand, især i Gaza. Meget lig det, som man forsøgte med i Libanon i 2006, var målet at adskille modstanden fra befolkningen og sikre en eliminering af modstanden og en underminering af den palæstinensiske sag og vort folks rettigheder. Israels planer mod vort folk og vore rettigheder kan kun være bestemt af elimineringen af den palæstinensiske modstand – uanset USA's, de arabiske regimers og dele af det palæstinensiske "lederskabs" medskyldighed.

Israel erfarer nu, at trods brutalitet og udtalt kriminalitet og praksis med

folkemord så er vores folk kernen, vuggen og standhaftigheden i vores modstand, meget i lighed med Libanon i 2006, og deres angreb vil aldrig overvinde vores folk eller vores beslutsomhed i at fastholde vores ret til at vende tilbage, til selv at bestemme og til suveræniteten.

Missilerne udgør både et rent praktisk og symbolsk udtryk for vores modstand imod besætteren. De er en konstant

og med blodet fra over tusind døde palæstinensere. At det er en fremtrædende og positiv faktor i disse valg, siger en hel del om staten Israels og zionismens natur.

Hvor mange PFLP-/Abu Ali Mustafa-kæmpere er blevet slået ihjel eller såret i løbet af den israelske invasion og/eller flyangreb? Har medlemmer af brigaden deltaget aktiv i modstanden imod den invaderende hær?

Vi udgiver ikke sådanne informationsstatistikker her og nu, da det kun vil være til gavn for fjendens militære angreb på vores folk. Imidlertid har AAMB's (Abu Ali Mustafa Brigades) medlemmer været stærkt aktive i alle former for modstand mod de invaderende og besætterne. AAMB har konsekvent afsendt flere missiler på daglig basis og har især udmærket sig gennem brugen af vej-

sidebomber og bilbomber og andet sprængstof, der alvorligt har beskadiget og ødelagt besættelsestanks og andre militære køretøjer, og AAMB-kæmpere deltager i alle slag på alle niveauer.

AAMB arbejder desuden nært sammen med og i koordinering med alle andre modstandskræfter i en fælles kamp for at konfrontere fjenden og forene modstanden imod deres forbrydelser og massakrer og er involveret på alle leder i koordinering og modstand.

Under hvilke omstændigheder vil PFLP støtte en våbenhvile med Israel?

Vi var imod den såkaldte "ro" eller "våbenhvile" (fra 19. juni 2008 frem til 19. december), fordi vi anså den for farlig for vores folk, og vi mener ved slutningen, at vores analyse har vist sig at være korrekt. Israel gennemtvang enden på "våbenhvilen" gennem dets

påmindelse om, at besætteren er en besætter, og lige meget hvor stærkt de engagerer sig i blokader, massakrer, indhegner os og nægter os de basale menneskelige livsbetingelser, så vil vi fortsat gøre modstand og fortsat holde fast i vores fundamentale rettigheder, og vi vil ikke tillade, at disse elementer går til grunde. Så længe blot et missil sendes mod besætteren, er vores folk, vores modstand og vores sag i live. Det er derfor, de målretter sig mod missilerne. Missilerne gør besætterne usikre, fordi hver eneste er et symbol og et fysisk bevis på vores afvisning af deres besættelse, massakrer, forbrydelser og fortsatte angreb på vores folk. Ethvert missil siger klart, at vi ikke accepterer deres såkaldte "løsninger", der er baseret på ophævelse og nægtelse af vores rettigheder.

Oveni var det helt sikkert relateret til de israelske valg – for at afstive Kadamas ry og især Levni og Barak, på ryggen af

stadige angreb og snigmord – og brugte det (svaret på deres angreb, f. eks. 4. november, hvor luftangreb dræbte fem aktivister og en civilist) som undskyldning for at angribe det palæstinensiske folk, et mål, de har haft hele tiden – og anvendte en plan udviklet før og under den såkaldte ”våbenhvile”.

Modstandsbevægelsen må altid på en samlet vis beslutte, hvilken taktik der skal bruges til en given tid. Vi forlanger et stop for massakrerne og et stop for besættelsestropper i vores land samt en total, øjeblikkelig og betingelsesløs åbning af grænseposter – ikke mindst Rafah – og et stop for blokaden mod vores folk. Men vi vil aldrig opgive vores fundamentale rettigheder, retten til modstand, til at forsvare vores folk, til tilbagevenden, til selvbestemmelse og suverænitæt, i en påstået ”våbenhvile” navn, som Israel ønsker.

Hvordan er forbindelsen mellem Hamas og PFLP i dag?

Forbindelsen mellem Hamas og PFLP er nu defineret af modstand.

Både Hamas og PFLP er i modstandens lejr, er for et forsvar af vores folk, sag og fundamentale rettigheder. Både PFLP og Hamas afviser de såkaldte ”forhandlinger”, afviser at samarbejde med besættelsesmagten og afviser alle politiske løsninger, som baserer sig på nægtelsen og ophævelsen af vores folks rettigheder. Begge partier er enig i modstanden mod massakrerne og fol-

kemordet, der begås mod det palæstinensiske folk. Det er enheden, og forbindelserne, der betyder noget: enhed i kampen for vores folk, sag og rettigheder.

Hvad er PFLP's holdning til Mahmoud Abbas' legitimitet? Hans præsidentperiode sluttede officielt 9. januar. Mener PFLP, at palæstinenserne som følge af forholdene skal fokusere på Gaza-striben og mindre på indenrigspolitik, eller er indenrigspolitik vigtigere end nogensinde før?

Den eneste palæstinensiske legitimitet, der betyder noget i dag, er modstandens legitimitet. Det er definitionen på vores nationale enhed – at konfrontere besættelsen og hans forbrydelser mod vores folk og fastholde og forsvare vores folk og rettigheder. Legitimiteten tilhører ikke den ”palæstinensiske myndighed” – den formes ved at stå sammen med modstanden, med vores standhaftige folk, mod besættelsesmagtens forbrydelser.

Det er et afgørende tidspunkt for den nationale palæstinensiske bevægelse og den palæstinensiske sag at gå mod en fjende, der er besluttet på dets ødelæggelse, og spørgsmålet gælder alle: at være på modstandens side eller stå på sidelinjen og på den måde tillade, at angrebene fortsætter.

Enhver bid af palæstinensisk politisk legitimitet på nuværende tidspunkt opnås ud fra dette spørgsmål om at holde fast i modstanden.

Hvad er situationen for PFLP og andre modstandsorganisationer på Vestbredden? Forventer du, at palæstinenserne vil gøre oprør mod besættelsesmagten på baggrund af grusomhederne i Gaza?

Vestbredden er også under en tilstand af belejring af en anderledes type: Besættelsens belejring med 11.000 politiske fanger, med konstant landkonfiskation, anlæggelse af bosættelser, opførelsen af en annekterings-mur og de andre fortløbende forbrydelser mod vores folk.

I virkeligheden regner Israel med, at verdens øjne vendes bort fra Vestbredden som en følge af dets massakrer i Gaza, og gennemfører endnu mere konfiskation af land og flere angreb på Vestbredden. Vi vil ikke tillade, at vores folk på Vestbredden og i Gaza såvel som i Palæstina '48 (palæstinenserne bosiddende i Israel) og i eksil, splittes. Vi er en nation, et folk og en sag, og alle fjendens planer om at underminere denne enighed vil slå fejl, og beslutsomheden om at gøre modstand og holde fast i vores nationale rettighed til at vende tilbage, til selvbestemmelse, til frihed og uafhængighed, til suverænitæt, vil sikre vores sejr og enigheden i vores folk, vores land og vores sag.

Oversat af Kommunistisk Politik

PFLP om 'våbenhvilen'

Folkefronten til Palæstinas befrielse (PFLP) genfremsatte den 18. januar 2009 sit syn på den såkaldte 'våbenhvile', som Hamas har erklæret.

PFLP har den største respekt for afgørelsen fra vore brødre og søstre i modstanden om at erklære en ugelang våbenhvile. Samtidig med at vi i dag fejrer sejren sammen med hele vort folk, vil vi gentage vores afvisning af enhver våbenhvile og en politik for såkaldt 'ro'.

Vi har altid modsat os politikken for våbenstilstand og 'ro', fordi den giver Israel anledning til at finde nye falske påskud til at angribe vort folk, og den øger presset på modstanden fra alle kræfter i fjendens lejr – ikke bare i form

af Israels militære angreb, men også gennem det politiske tryk og angrebene fra arabiske regimer, fra Den Europæiske Union, fra De Forenede Stater og den såkaldte 'Kvartet'. Politikken for 'ro' bliver en fælde for modstanden, som vi altid må søge at undgå, eftersom okkupationen i sig selv er en aggressionshandling. Vort folk har som et besat folk ret til at gøre modstand, og mens modstanden kan foretage taktiske afvejringer om, hvordan kampen skal føres, kan vi aldrig lade sådanne afgørelser blive et våben i vore fjenders hænder.

Billede fra Lad Gaza Leve-demoen 17. jan. 2009. Demonstrationen blev støttet af 3F-Kastrup, Budskab fra Græsrodderne, PalUng, Pædagogstuderendes Lands Sammenslutning og Nej til Krig.

Dele af fjendens landstyrker er fortsat i Gaza, og belejringen er ikke afsluttet. Ej heller er grænseovergangene åbnet, det gælder specielt Rafah. Fjenden har ikke kundgjort, at den vil ophæve flådeblokaden, og deres flyvevåben fortsætter med at krænke vores luftrum i et forsøg på at skabe frygt og skræk i vort folk – et folk, som har ofret over 1300 martyrer i de sidste tre uger, mere end 5000 sårede, som har set over 4000 hjem og hele boligkvarterer blive ødelagt, ligesom meget af den civile infrastruktur i Gaza er blevet det. Grænserne er ikke blevet åbnede, og ved alle overgange, specielt Rafah-passagen, venter varer, som vort folk har hårdt brug for, på at kunne passere trygt.

Fjenden prøver nu med politiske midler at opnå det, som de ikke kunne opnå med militære midler. På trods af deres brændte jords taktik og massakrerings af vort folk formåede de ikke at eliminere vores modstand eller at knuse vort folks standhaftighed. Nu prøver de at dække over deres fiasko med Livni-Rice-aftalen med De Forenede Stater – en aftale, som er ikke det papir værd, den er skrevet på. PFLP siger hermed klart og tydeligt, at vores folk og vores modstand ikke vil opgive vores rettigheder eller vores våben, og at denne sidste aggression bare kommer til at styrke vores vilje til at forstærke vores

modstand og vores stridsevne.

Topmødet i Sharm el-Sheikh mellem europæiske og nogle arabiske regimer repræsenterer en trussel mod hele den arabiske verden; det symboliserer et forsøg på at genoplive kolonialismen i den arabiske verden. 'Overvågning' af grænsen mellem Ægypten og Palæstina betyder bare, at der ikke findes nogen suverænitet i den arabiske verden, hverken i Ægypten eller i Gaza, og at disse kolonimagter og deres styrker vender tilbage til vores region. Suverænitet er et afgørende spørgsmål, som skiller et frit folk og en fri nation fra én, som er underkastet kolonialismens og besættelsens støvle. Brugen af en terminologi som 'våbensmugling' er endnu en metode til at forvandle vor nationale kamp til et 'sikkerheds-

spørgsmål' og er et forsøg på at gøre vort besatte folks våben illegitime. Et besat folks ret til at yde modstand med alle midler, også væbnet kamp, er grundlæggende og ukrænkelig. Vi vil ikke tillade, at vores rettigheder bliver likvideret under slagord som 'sikkerhed' eller 'stabilitet'.

PFLP har fra aggressionens første dag den 27. december 2008 stået på slagmarken sammen med vores brødre og søstre i alle modstandens organisationer. Vi har stået side ved side på denne slagmark, og vi fortsætter med at dele brød og kugler, mens vi slås mod vores fælles ondsksfulde zionistiske fjende og dem, som står bag ham. PFLP var de første til at affyre en raket mod fjenden under denne aggression, og vi vil stå i første linje og jage fjenden, når han trækker sig tilbage fra den sidste centimeter af Gazastriben.

**Ære til martyrerne!
Sejr til modstanden!**

**Længe leve det palæstinensiske folk
og den arabiske nation!**

**Længe leve international kamp og
solidaritet!**

Oversat efter 'Our position on the "ceasefire," "calm" and the weapons of the resistance'

Fra forskelligt hold overvejes at prøve at få George Bush og medlemmer af hans kabinet straffet for deres krigsforbrydelser og tortur. Som en af sine sidste handlinger som præsident uddelte Bush såkaldte frihedsmedaljer til nære allierede.

Den 13. januar uddelte George W. Bush "præsidentens frihedsmedaljer", der siges at være Amerikas højeste anerkendelse af dedikation til fred og frihed.

Blandt modtagerne var Tony Blair, den store løgner, der sammen med Bush bærer ansvaret for den fysiske, sociale og kulturelle ødelæggelse af en hel nation, John Howard, den tidligere australske statsminister og mindre amerikanske vasal, der stod i spidsen for den mest utilslørede racistiske regering i moderne tid i sit land, samt Alvaro Uribe, den colombianske præsident, hvis regime ifølge de sidste undersøgelser af denne morderiske stat er "ansvarlig for 90 pct. af alle sager om tortur". (*Hvorfor Anders Fogh ikke blev beæret med denne mordermedalje og måtte nøjes med en telefonisk tak fra Bush, vides ikke. KP*)

Det er helt overflødigt at satirisere over dette, ligesom det var, dengang Henry Kissinger og Rupert Murdoch blev hyllet for deres bidrag til humanitetens forbedring. Bushs ceremoni fortalte i det mindste om et system, som han og hans nys indsatte efterfølger er produkt af. Barack Obamas tiltrædelsestale byggede på samme orwellske budskab af sandhed vendt på hovedet: om skånselsløs brug af kriminel magt, eller om uendelig krig, selvom talen var mere spektakulær i sin koreograferede melodramatiske effekt.

Kontinuiteten mellem de to amerikanske administrationer, symboliseret ved præsident Obamas åndedrag på trinene op til kongressen, har været lige så glat som overførslen af den ilde berygtede Bonos loyalitet – hvor

Træd frem og få jeres frihedsmedaljer

Af John Pilger

Repræsentanternes Hus, domineret af den nye præsidents parti, Demokraterne, med 390 imod fem stemmer bakkede op bag Israels massakrer i Gaza nogle få dage tidligere.

Forsyningerne med amerikanske våben, der bruges i massakrerne, var forud blevet autoriseret med en lignende margin.

Disse våben omfatter Hellfire-missilerne, der suger al luft ud lungerne, sprænger leveren og amputerer arme og ben uden behov for granatsplinter. Det er ifølge specialist-lekturen en 'stor fordel'. 'Som senator, nu valgt til præsident, havde Obama ingen indvendinger imod, at disse specialvåben blev sendt ekspres til Israel – til en værdi af 22 milliarder dollars i 2008 – i rettet tid til det længe planlagte angreb på den indhegnede og hjælpeløse befolkning i Gaza.

Og dette er forståeligt, for det er sådan, systemet virker. I intet andet spørgsmål giver kongressen eller præsidenten, republikanerne eller demokraterne, konservative eller liberale en sådan ubetinget støtte. I sammenligning hermed var den tyske rigsdag i 1930'erne en skat af demokratiske og principielle debatter.

Hermed er ikke sagt, at de amerikanske præsidenter og kongresmedlemmer ikke opfatter de israelske "lobbyister" i deres midte som bøller og politiske afpressere, skønt de aldrig siger dette offentligt og i stedet fører sig frem ved zionistiske valgfondsindsamlinger og betalte ture til genstanden for deres gunst (*altså Israel, KP*). Men de frygter dem. Mens øjnene den 20. januar hvilede på den første afroamerikanske præsident, hvem mindedes så Cynthia McKinney, det modige afroamerikanske kvindelige kongresmedlem, den første, der blev valgt i Georgia, som talte palæstinenserne sag og følgelig blev drevet ud af sit embede af en zionistisk smædekampagne? For deres del er israelernes aktuelle, falske 'ensidige våbenhvile' i Gaza lavet til (endnu) ikke at skabe problemer for deres ny mand i Det Hvide Hus, hvis eneste anerkendelse af palæstinenserne lidelser længe

har været overskygget af hans loyalitets-ed over for Tel Aviv (hvor han endog har lovet Jerusalem som Israels hovedstad, hvilket ikke en gang Bush gjorde) og hans udpegning af den måske mest pro-zionistiske administration i en generation.

Lige så fortjent, som Blair, Howard og Uribe har gjort sig til frihedsmedaljerne, kan andre påberåbe sig plads i deres selskab. Med angrebet på Gaza som et afgørende øjeblik for sandhed og løgn, principper og fejhed, fred og krig, retfærdighed og uretfærdighed, har jeg to kandidater: Min første er den israelske regering og det israelske samfund (jeg har tjekket: Frihedsmedaljen kan gives kollektivt).

"Få af os", skrev Arthur Miller, "har let ved at opgive vores tro på, at samfundet på en eller anden måde har et ansvar. Forestillinger om, at staten har mistet sin forstand og straffer så mange uskyldige mennesker, er utålelige. Og derfor må beviserne derpå fornægtes indadtil."

Den dystre ironi i dette bør være klar for alle i Israel, men afvisningen heraf har opildnet en militaristisk og racistisk kult, som bruger hvert eneste skældsord mod palæstinenserne, der engang blev rettet mod jøder, med undtagelse af 'udryddelse' – og selv det er ikke helt udelukket, som vice-forsvarsministeren Matan Vilinai gav udtryk for sidste år med truslen om et 'shoa' (*holocaust*). (*Ved at bruge Israels atomvåben mod palæstinenserne, KP*)

I 1948, hvor Israels ret til at eksistere blev givet, og Palæstinas annulleret, advarede Albert Einstein, Hannah Arendt og andre ledende jøder i USA regeringen mod at involvere sig med fascister a la Menachem Begin, som beskrev palæstinenserne på samme måde, som nazierne brugte betegnelsen *undermennesker* – som 'dyr på to ben'. Han blev statsminister i Israel.

Denne fascisme, som ikke teede sig så åbenlyst, var forløberen for Likud og Kadima. Disse er i dag *mainstream* politiske partier, hvis indflydelse med hensyn til behandlingen af palæstin-

serne dækker over en national 'konsensus', som er kilden til terroren mod Palæstina: de brutale tvangsforflytninger samt den perfide kontrol, ydmygelserne og grusomheden fastsat i paragraffer.

Spejlbilledet heraf er vold i hjemmet. De udskrevne soldater vender hjem fra deres 'krig' mod palæstinensiske kvinder og børn og laver krig på egen hånd. Unge hvide, der var indrulleret i den sydafrikanske apartheidhær, gjorde det samme. Umenneskelighed i så stor skala kan ikke begraves uendeligt.

Da Desmond Tutu beskrev sine oplevelser i Palæstina og Israel som "*værre end apartheid*", påpegede han, at ikke engang under Sydafrikas hvide overherredømme fandtes noget i lighed med veje 'kun for jøder'. Uri Avnery, en af de modigste israelske dissidenter, mener, at hans lands ledere lider af 'moralisk vanvid' – hvilket er en forudsætning for tildeling af Bushs frihedsmedalje, skulle jeg tilføje.

Min anden kandidat til en frihedsmedalje fra Bush er den ubestemmelige gruppe kendt som vestlige journalister, som altid har gjort meget ud af deres frihed og upartiskhed. Bemærk måden, hvorpå israelske 'talsmænd' og ambasadører interviewes. Hvor respektfuldt deres officielle løgne modtages, og hvor minimalt de bliver udfordret. De er nemlig af vores egen slags, ser du: rolige, lyder som andre folk fra Vesten, og er endog blonde, kvindelige og attraktive. Den skræmte, nervøst stammende stemme på linjen fra Gaza er ikke en af

os. Det er det underbevidste budskab.

Bemærk nyhedsoplæserne, der kun bruger de nedsættende ord om palæstinsenerne: Det er ord som 'militante' om modstanderne af invasion, hvoraf mange er helte, et ord, der aldrig bruges, og 'konflikt' i stedet for massakre. Bemærk den tidløse propaganda, der antyder, at her er der tale om to ligestillede magter, som fører 'krig', og ikke om et hjem søgt folk, der angribes og udsultes af verdens fjerdestørste militærmagt, som også sikrer, at de ikke har nogen steder at flygte hen. Og læg endelig mærke til udeladelserne – BBC indleder ikke deres rapporter med en advarsel om, at en fremmed magt kontrollerer deres reporteres bevægelser, som man gjorde det i Serbien og Argentina. Man forklarer heller ikke, hvorfor man kun viser enkelte glimt af al-Jazeeras bemærkelsesværdige dækning inde fra Gaza.

Der er også de allestedsnærværende myter om, at Israel har lidt frygteligt fra tusinder af missiler affyret fra Gaza. I virkeligheden blev den første hjemmelavede qassam-raket affyret hen over den israelske grænse i 2001, og det første dødsfald fandt sted juni 2004. I alt 24 israelere er blevet dræbt på den måde sammenholdt med 5000 palæstinsere, over halvdelen af dem i Gaza, og mindst en tredjedel af disse børn. Forestil dig, at de 1,5 millioner gazabore havde været jødiske, eller kosovarer og flygtninge.

"Den eneste ærefulde optræden for Europa og Amerika er at bruge militær magt for at forsøge at beskytte folket i Kosovo," erklærede avisen The Guardian 23. marts 1999. Uforklarligt nok mangler The Guardian endnu at slå på tromme for en sådan 'ærefuld optræden' for at beskytte Gazas befolkning.

Sådan er reglerne for acceptable ofre og ikke-acceptable ofre. Hvis reportere bryder disse regler, anklages de for 'anti-israelsk forudindtagethed' eller for noget værre endnu, og deres liv gøres til den rene elendighed af en hyperaktiv cyber-hær, der udfærdiger anklager, fremskaffer anonymt materiale og styrer folk over hele verden i, hvordan de skal bagvaske dem for et 'anti-jødisk' arbejde, som de ikke har set. Disse høj-

røstede kampagner ledsages af anonyme dødstrusler, hvilket både jeg selv og andre har oplevet. Deres seneste taktik er ondsindet hacking af hjemmesider. Men det er desperat, for tiderne er ved at skifte.

Over hele verden stiller folk, der engang var ligeglade med den mystiske 'konflikt' i Mellemøsten, nu det spørgsmål, som BBC og CNN meget sjældent stiller: Hvorfor har Israel ret til at eksistere, mens Palæstina ikke har det? De spørger også, hvorfor lovløse kan nyde sådan en immunitet i en verden, der foregiver at være afbalanceret og objektiv. Den fuldendt snakkende israelske 'talsmand' repræsenterer det mest lovløse regime på jorden, også når eksotiske tyrannier medregnes, ifølge listen over trodsede FN-resolusioner og skændede Genève-konventioner. I Frankrig

arbejder 80 organisationer med at rejse krigsforbrydelsestaler mod Israels ledere. 15. januar skrev den fremragende israelske reporter Gideon Levy i den israelske avis Ha'aretz, at israelske generaler "ikke vil være de eneste, der skjuler sig i El Al-fly for ikke at blive arresteret" (uden for Israels grænser).

Der kan komme en dag, hvor andre journalister og deres redaktører og udgivere ikke bare kan blive aftvunget en forklaring på, hvorfor de ikke fortalte sandheden om disse kriminelle, men endog kan sættes på anklagebænken sammen med dem. Ingen frihedsmedalje fra Bush er dét værd.

Oversat efter 'Come on Down For Your Freedom Medals'. John Pilger er en internationalt anerkendt undersøgende journalist og dokumentarfilmskaber.

Sejr for Morales og det progressive Bolivia

Bolivia skrev historie, da omkring 60 pct. sagde ja til en ny forfatning ved en folkeafstemning den 25. januar. Den betyder, at de oprindelige folks ret til eget sprog og kultur for første gang lovfæstes, og at der åbnes op for en hel anden fordeling af jord i det økonomisk ulige Bolivia.

Da resultatet var kendt, erklærede den progressive præsident Evo Morales, at et nyt Bolivia er skabt:

"I dag har vi skabt et nyt Bolivia med lige muligheder for alle. I dag har vi afskaffet kolonistaten," sagde han til glade tilhængere i hovedstaden La Paz.

Det er et gigantisk fremskridt for det fattige land. Den reaktionære opposition, som søger at bevare uligheden, og hvis ledere er magtfulde jordejere i den tyndbefolkede østlige del af landet, har gjort, hvad de kunne, for at bremse forandringerne og har kastet landet ud i en situation tæt på borgerkrig. I september sidste år begik den en massakre på 20 bønder, som var på vej til protestmarch mod oppositionen.

Forfatningen betyder større politisk

indflydelse for den indianske befolkning og samtidig en forbedring af dens økonomiske situation gennem en større andel af overskuddet fra de store naturgasressourcer. Den giver desuden regeringen større kontrol over landets økonomi og bedre muligheder for økonomisk omfordeling.

Hele Sydamerika har fulgt med i Bolivias vigtigste valg i årtier. Bodil Signe Wedele fra danske Operation Dagsværk siger:

- Det er fascinerende for mange sydamerikanske ledere, at det fattigste land i Sydamerika har bevist deres demokrati, ved at de fattigste bønder er gået sammen med middelklassen om at rette op på den massive ulighed, der har præget landet. Det er change, you can believe in!

Dagsværk markerede resultatet med en fest.

Sejren ved folkeafstemningen betyder også, at der udskrives nyvalg til parlamentet 6. december, hvor Morales kan stille op til en ny fem-årig periode som præsident. Under den hidtidige forfatning kunne en præsident kun sidde en embedsperiode.

Revisionistisk socialismeforståelse

Ludo Martens' forvanskninger af Stalins værk

I forbindelse med APK's 3. kongres i december 2006 analyseredes og afvistes den nye opportunistiske teori om 'det 21. århundredes socialisme', som udbredtes i disse år. Samtidig er angrebene på marxismen-leninismens videnskabelige socialismeopfattelse blevet forstærkede. I centrum for disse angreb står opbygningen af socialismen i Sovjetunionen under Stalin.

Den revisionistiske kontrarevolution i Sovjetunionen efter Stalins død under Hrustjov og Bresjnev frem til Gorbatsjov var ledsaget af et rasende opgør med Stalin og socialismens teori og praksis. Men denne åbne revisionistiske anti-stalinisme er ikke længere gangbar, da de revisionistiske modeller spillede fallit. Derfor er angrebene på Stalin blevet mere fordækte, selv om de fremføres af de samme kræfter, som tidligere efterplaprede, hvad der kom fra Moskvas skiftende partitoppe. Ludo Martens fra det tidligere erklærede maoistiske PTB (Belgiens Arbejderparti) har slået tonen an i de nye angreb på den videnskabelige socialismeforståelse, der blander maoistiske, trotskistiske, sovjetrevisionistiske, castroistiske og andre elementer.

I Danmark deles Martens' synspunkter ikke mindst af 'Kommunistisk Parti' og til en vis grad af KPId.

I denne artikel imødegås Ludo Martens af APK's græske søsterorganisation Bevægelsen til Genopbygning af Grækenlands Kommunistiske Parti (1918-53). Den blev først offentliggjort i Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier (IKMLPO's) tidsskrift 'Enhed og kamp' (eng. Unity & Struggle) Nr. 16, 2008. Tidsskriftet udkommer normalt to gange årligt på spansk, engelsk, fransk og tyrkisk.

Det er mere end ti år siden, bogen 'Et andet syn på Stalin' af Ludo Martens blev udgivet. Bogen hilstes af mange umistænksomme og velmenende kommunister over hele verden som en 'glimrende pro-Stalin-bog'. Samtidig reklamerede en stribe hrustjov-revisionistiske og opportunistiske partier, som traditionelt havde stået på en anti-stalinistisk linje, for bogen og promoverede den på mange måder. Når alle disse partiers reelt uforandrede ideologiske og politiske linje tages i betragtning, bør marxist-leninister-stalinister være skeptiske over for den 'pludselige' trang til at udgive en bog om Stalin. Ved en omhyggelig granskning af denne bogs indhold vil man da også se, at på mindst tre helt grundlæggende spørgsmål, hvis besvarelse udgør en skillelinje mellem marxist-leninister og hrustjov-revisionister, fremfører Martens i det væsentlige revisionistiske standpunkter.

Spørgsmålet om Stalin: Stalin-spørgsmålet, dvs. det revolutionære teoretiske og praktiske arbejde, som denne store kommunistiske leder af verdensproletariatet og marxistiske klassiker udførte, har siden midten af 1920'erne stået i centrum for en skarp ideologisk og politisk kamp mellem de revolutionære kommunister og alle slags kontrarevolutionære (socialdemokrater, trotskister, anarkister, titoister, hrustjovitter og andre). Alle socialismens og revolutionens grundlæggende problemer støder sammen her. Det udgør skillelinjen, som adskiller de virkelige marxist-leninister fra alle slags revisionister og opportuniste.

I dette første og vigtigste spørgsmål for den revolutionære bevægelse, spørgsmålet om Stalin, som rummer alle de fundamentale spørgsmål for revolutionen og socialismen, propagerer Ludo Martens ikke Hrustjovs grove anti-stalinisme, men en mere forfintet og kamufleret variant, som dukkede op i den kommunistiske bevægelse et sted mellem midten af 50'erne og begyndelsen af 60'erne, nemlig 'teorien om fejltagelserne'. Den fremmes i regelen af forskellige 'anti-hrustjovitiske'

opportuniste og formuleres i bestemte klicheer såsom 'Stalin var stor, men han begik fejltagelser'. Det er netop denne teori om Stalins 'fejltagelser', angiveligt som et udtryk for en kritik fra venstre, som Ludo Martens fremfører i sine 'kritikker' af Stalin, og som viser sig i kapitlet 'Svagheder i kampen mod opportunisme'.

I denne forbindelse bebrejder Ludo Martens Stalin, at 'denne kamp blev ikke gennemført i det nødvendige omfang', at 'han ikke var i stand til at formulere en sammenhængende teori, som forklarer, hvordan klasser og klassekamp fortsat eksisterer i et socialistisk samfund' (!), at han 'ikke fuldstændigt havde forstået, at efter at den økonomiske basis for kapitalistisk og feudal udbytning var forsvundet, ville der stadig eksistere en frugtbar grobund i Sovjetunionen for borgerlige strømninger' (!), at Stalin 'ikke var i stand til at formulere teorien om kampen mellem de to linjer i partiet' og 'ikke forstod' farerne ved 'bureaukrati og teknokratisme' og mange andre ting, som Stalin 'ikke var i stand til at forstå fuldt ud', osv.

Men hvis der var det mindste gran af sandhed i nogen af disse anklager vedrørende Stalins syn på det mest basale spørgsmål for den revolutionære kommunistiske bevægelse – om socialisme og kommunisme – ville enhver med gode hensigter rejse følgende spørgsmål: På hvilke områder videreudviklede Stalin da marxismen-leninismen, om ikke på dette område, og hvordan kan han betragtes som marxistisk klassiker, hvis han, som hans kritikere påstår, 'begik' så alvorlige 'fejltagelser' i disse fundamentale teoretiske og praktiske spørgsmål for den kommunistiske bevægelse?

Spørgsmålet om socialisme: Stalin havde som marxist-leninist, først og vigtigst, et videnskabeligt syn på socialismen og behandlede dernæst spørgsmålet om opbygningen af socialismen og kommunismen på en dialektisk og historisk materialistisk måde, i modsætning til repræsentanterne for de

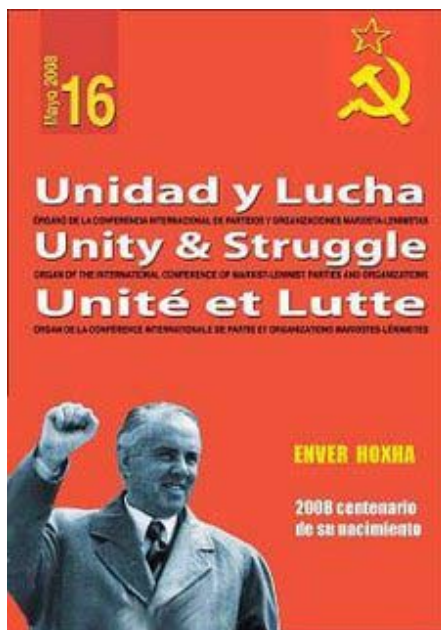
forskellige borgerlige og revisionistiske strømninger. Han forstod opbygningen af socialismen – det kommunistiske samfunds første stadium, der *”udgør en periode med klassekamp, der er uundgåelig, så længe som der stadig eksisterer klasser, og hvor proletariats diktatur er ubetinget nødvendigt”* (Lenin) – som en langvarig proces af revolutionære omdannelser, som gennemløber forskellige historiske udviklingsfaser, hvor der føres klassekamp på alle niveauer, som skærpes med fremskridtene i opbygningen af socialismen. Overgangsperioden fra kapitalisme til kommunisme, påpegede Lenin, *”kan kun være en periode af kamp mellem den døende kapitalisme og den nyfødte kommunisme, eller med andre ord: mellem den slagte, men endnu ikke tilintetgjorte kapitalisme, og den nye, netop fødte, men stadig meget svage kommunisme”*.

Ludo Martens bebrejder som nævnt Stalin for, at ’han ikke var i stand til at formulere en sammenhængende teori, som forklarer, hvordan klasser og klassekamp fortsat eksisterer i et socialistisk samfund’.

For det første er teorien om ’den vedvarende eksistens af klasser’ også efter opbygningen af socialismens økonomiske basis en anti-marxistisk, borgerlig teori. Det er den, fordi den for det første rummer et borgerligt revisionistisk syn på socialismen, ifølge hvilket både udbytterklasser og proletariatet fortsat vil eksistere; for det andet reviderer den marxismen-leninismens klasseanalyse, når den hævder, at der kan være udbytterklasser uden privatejendom, altså efter opbygningen af socialismens økonomiske basis, og for det tredje er den i total modstrid med den revolutionære kommunistiske bevægelses endemål, som er likvideringen af alle udbytterklasser under socialismen, og efterfølgende af alle klasser under kommunismen.

Modsat Martens’ grundløse angreb er det klart, at marxisten Stalin aldrig har formuleret, eller kunne formulere, en teori om, ’hvordan klasser vedvarende kunne eksistere i et socialistisk samfund’ – altså en borgerlig revisionistisk teori, fordi den direkte vil stå i direkte

modsatning til den videnskabelige socialismes og kommunismes teori. Tværtimod fulgte og omsatte Stalin den marxistiske teori om likvidation af udbytterklasserne under socialismen, og den efterfølgende likvidation af alle klasser under kommunismen, i praksis. Denne første likvidation finder sted gradvist og afsluttes sammen med opbygningen af socialismens økonomiske basis, det vil sige med etableringen af samfundsmæssig ejendom over produktionsmidlerne i form af statsejendom og kolkhoz-kooperativ ejendom og overgangen til den ensartede type kommunistisk ejendom.

Denne artikel blev først offentliggjort i tidsskriftet Unity & Struggle 16, 2008

Vedvarende eksistens af udbytterklasser under socialismen efter opbygningen af dens økonomiske basis? Hvor Ludo Martens fremsætter teorien om ’klassernes vedvarende eksistens under socialismen’, klargør han ikke specifikt, hvilke klasser (udbyttere eller ej) eller præcist hvilket historisk stadium under socialismen (før eller efter opbygningen af dens økonomiske basis) han refererer til. Det er et karakteristisk eksempel på hans antihistoriske og antidialektiske tilgang til socialismen. Det fremgår imidlertid tydeligt, at han mener den fortsatte eksistens af udbytterklasser efter opbygningen af den økonomiske basis, og specifikt hvad

angår Sovjetunionen, refererer han til fasen efter 1936-forfatningens vedtagelse, hvor Stalin understregede, at i denne fase er *”alle udbytterklasser likvideret, tilbage er arbejderklassen, bønderne og de intellektuelle.”* (Se J.V. Stalin: Spørgsmål i leninismen)

I sin rapport om Forfatningsudkastet for USSR (1936) konkluderede Stalin, da han videnskabeligt havde analyseret den nye økonomiske, sociale og klasse-mæssige virkelighed i Sovjetunionen, med rette, at landets klassestruktur havde ændret sig siden 1924, året, hvor Sovjetunionen blev etableret:

”Godsejerklassen blev, som I ved, allerede elimineret som resultat af den sejrriige afslutning på borgerkrigen. Hvad de øvrige udbytterklasser angår, så har de lidt samme skæbne som godsejerklassen. Kapitalistklassen i industrien eksisterer ikke længere. Kulakklassen i landbruget eksisterer ikke længere. Og købmændene og spekulanterne i handelen eksisterer ikke længere. Således er alle udbytterklasser nu eliminerede. Tilbage bliver arbejderklassen. Tilbage bliver bønderne. Tilbage bliver intelligentsiaen.”

Ovenstående uddrag af rapporten burde overbevise selv den mest vrangvillige opportunist om, at Stalin ikke taler om ’fravær af klasser’ eller ’eliminering af klasserne’ i Sovjetunionen i denne periode, men udelukkende om elimineringen af udbytterklasserne, af godsejere, kapitalister, kulakker, købmænd-spekulanter, mens klasserne af arbejdere og bønder samt de intellektuelle fortværende fandtes.

Det er vigtigt at understrege, at Stalins analyse af det sovjetiske samfund på den tid er den eneste, som er foretaget på marxistisk grundlag, og at dens videnskabelige konklusion er fuldstændig rigtig, nemlig at udbyttere eller antagonistiske klasser hverken eksisterede eller kunne eksistere, fordi de var berøvet produktionsmidlerne: Der findes ingen udbyttere eller antagonistiske klasser uden eksistensen af kapitalistisk privatejendom over produktionsmidlerne.

”Med ordet borgerklasse mener vi klassen af moderne kapitalister, som ejer midlerne til den samfundsmæssige produktion og udbytter lønarbejde.

Med ordet proletariat mener vi klassen af moderne lønarbejdere, som sælger deres arbejdskraft for at overleve, eftersom de ikke besidder nogen produktionsmidler overhovedet.” (Engels)

I Sovjetunionen i denne periode var der ingen antagonistiske klasser, men rester af udbytterklasserne og nye borgerlige elementer, som uundgåeligt dukker frem i overgangsperioden fra kapitalisme til kommunisme. Det er selvfølgelig fuldt ud muligt, at de talrige rester af udbytterklasserne og de borgerlige elementer (som ikke er klasser ifølge marxismen, eftersom de havde mistet deres herredømme over produktionsmidlerne) kan etablere illegale organisationer og føre deres kamp imod socialismen og kommunismen på en koordineret måde og under stadigt skærpede former.

Det er derfor klart, at når revisionisten Martens angriber Stalin ved at bebrejde ham, at han ikke har formuleret en 'teori om klassernes vedvarende eksistens' under socialismen, så kritiserer han ham i realiteten for at anvende den marxistiske teori om likvidering af udbytterklasserne i løbet af den socialistiske opbygning i stedet for den borgerlige teori om 'klassernes fortsatte eksistens' (med andre ord udbytterklassernes fortsatte eksistens)!

Klassekampen under socialismen. Ludo Martens hævder fejlagtigt, at Stalin ikke formulerede en teori, der forklarede, 'hvordan klassekampen fortsætter i et socialistisk samfund', selvom alle ved, at den teori, der fastslår at klassekampen fortsætter under socialismen, allerede var udbygget af Lenin – *"proletariatets diktatur er en periode af klassekamp, som er uundgåelig, så længe klasserne ikke er eliminerede"* – og at den blev forsvaret og yderligere udviklet af Stalin, som understregede, at *"jo større fremskridt vi sikrer os, jo flere succeser vi opnår, desto skarpere vil de kampformer blive, som disse rester (af udbytterklasserne) bringer i anvendelse, desto mere skade vil de volde på sovjetstaten, og jo mere desperate vil de kampmetoder blive, som de vil benytte, som den sidste tilflugt for folk, som er dømt til at forsvinde."*

Dermed består Stalins videreudvikling af teorien, der fastholder klassekampens fortsættelse under socialismen, i tesen om, at jo mere den socialistiske opbygning går frem, jo skarpere bliver klassekampen, en tese, der blev fuldstændig bevist af USSR's udviklingshistorie, da proletariatets diktatur blev væltet i kølvandet på Stalins død.

Når opportunisten L. Martens hævder, at Stalin 'mente, at klassekampen på det ideologiske område ville fortsætte i lang tid', så forvansker han yderligere Stalins tese: For det første begrænser han klassekampen til udelukkende at

gælde den ideologiske sfære, og for det andet afviser han tesen om skærpelsen af klassekampen med den socialistiske opbygnings fremgang.

Men dette er ikke tilstrækkeligt for Ludo Martens, eftersom han som tidligere nævnt fremsætter den provokatorisk falske påstand, at Stalin angiveligt ikke engang havde en teori om, 'hvordan klassekampen fortsætter i et socialistisk samfund', og dermed åbenlyst antyder, at Stalin afveg fra leninismen, dvs. at han forlod den teori om klassekampen, som Lenin allerede havde formuleret!

En anden påstand af Martens er, at 'denne kamp ikke blev gennemført i det

nødvendige omfang', og at 'efter 1945 blev kampen mod opportunismen begrænset til de højeste partikredse', og dermed gør han Stalin ansvarlig for revisionismens fremkomst, hvilket tilbagevises af det bolsjevikiske partis virksomhed i perioden: For det første førte bolsjevikpartiet med Stalin i spidsen under og efter krigen en vedvarende ideologisk og politisk kamp mod borgerlig og revisionistisk ideologi og de forskellige degenerations-fænomener; der er f.eks. de velkendte partibeslutninger og omfattende diskussioner, der blev holdt vedrørende kunst og litteratur (1946), filosofi (1943 og 1947), politisk økonomi (1947-52), musik (1948), lingvistik (1950) osv. For det andet sejrede den revisionistiske kontrarevolution ikke, mens Stalin levede, men efter hans død.

Stalins store historiske bidrag til socialismens opbygning ligger i den videnskabelige analyse af de antagonistiske og de ikke-antagonistiske modsætninger i det socialistiske sovjetsamfund og den succesfulde og sejrriige klassekamp mod de indre og ydre fjender, hvormed genrejsningen af kapitalismen blev forhindret.

Vi afslutter her med to korte betragtninger – den ene vedrørende Martens' påstand om, at Stalin 'ikke var i stand til at formulere en teori om kampen mellem de to linjer i partiet' og den anden vedrørende påstanden om, at han 'ikke fuldstændig havde forstået farerne, som udsprang af bureaukratiet'. Angående den første påstand skal vi blot bemærke, at marxisten Stalin aldrig kunne have formuleret en revisionistisk teori 'om kampen mellem de to linjer i partiet', som forudsætter eksistensen af to fraktioner i et parti, og som følge heraf fører til negeringen af det revolutionære parti af en ny type, som Stalin forsvarede. Et revolutionært kommunistisk parti har kun én linje: den marxistisk-leninistisk-stalinistiske linje, og det bekæmper alle revisionistiske og opportunistiske afvigelser. Hvad angår den anden påstand, er der intet at sige bortset fra, at den stinker ubehageligt af trotskisme.

Artiklen afsluttes i næste nummer af Kommunistisk Politik

'Perker' blev til 'perle' i Hanne Bech Hansens ører

Betjents racistiske udtalelse tages ikke seriøst, konstaterer Forældre mod Politibrutalitet.

Københavns politidirektør, Hanne Bech Hansen, udtaler, at hun er kommet frem til, at betjenten ikke siger "perker", men "perle", efter den pågældende betjent har fortalt hende, at det var dét, han sagde. Dette skulle efter sigende være en ofte brugt jargon inden for politiet. Flemming Steen Munch udtaler, at det muligvis er en jargon, der bruges blandt unge.

Hanne Bech Hansen bad torsdag den 22. januar statsadvokaten om at undersøge en racistisk udtalelse på et offentliggjort videoklip fra en Gaza-solidaritetsdemonstration 13. januar 2009. Derudover ønskede hun ellers ikke at udtale sig. I dag har hun alligevel valgt at tage stilling i den prekäre sag.

Forældre Mod Politibrutalitet finder det dybt bekymrende, at politiledelsen, trods vægtig dokumentation, søger at feje optrinet ind under gulvtæppet og på den måde prøver at påvirke en eventuel afgørelse af sagen hos Statsadvokaten.

- Vi har længe fundet det beskæmmende, at politiet ikke vil indrømme de fejl, der sker i deres etat. Det ville unægtelig være noget mere tillidsvækkende med erkendelse af fejl i egne rækker i stedet for at forsvare eventuelle racistiske holdninger hos de betjente, der møder borgerne på gaden, siger Jeanette Perlt fra Forældre Mod Politibrutalitet.

Foreningen opfatter udtalelsen fra Hanne Bech Hansen som selvmål fra politiledelsens side.

Sprogeksperter og talrige folk, som har lyttet til klippet fra episoden fra KaosTV, der bragte sagen frem, er mållose over politiets fantasifulde forklaring. Manden, der ifølge politiledelsen kaldtes Perle, er ikke i tvivl om, hvad betjenten sagde:

- Hvad jeg hørte var, 'perker', siger 26-årige Kafarnolo Zamzam til P3Nyheder.

Det antimuslimske Forsvar

Det har nu vist sig, at mindst otte danske soldater, der enten er eller har været udstationeret i Irak, Kosovo og Afghanistan, er medlemmer af Facebook-grupper med stærkt antimuslimske holdninger. Politikere som forsvarsordfører John Dyrby (S) vil have Forsvaret til at finkæmpe Facebook, for de islamofobiske soldater pynter ikke just på Forsvarets i forvejen blakkede ry og dets "missioner".

Politikernes problem er således ikke soldaternes antimuslimske holdninger – de har dem jo selv – men at de kommer frem i offentligheden. Men er det ikke bare brodne kar? Dertil er der at sige, at udsendte soldater af loyalitetsgrunde skal sikkerhedstjekkes. Og her er et rabiathad til muslimer tilsyneladende ikke en stopklods, når man skal "hjælpe" muslimer i eksempelvis Afghanistan.

Myten om de filantropiske danske jenser må simpelthen stoppe. Det har intet hold i virkeligheden, og derfor returnerer de lokale også "hjælpen" ved at sende dem hjem i kister.

Carsten Kofoed
Frit Afghanistan Blog

Offentligt debatmøde

Reformismens taktik og demagogi

Torsdag den 26. februar kl. 19

Oktober Cafe & Bogbutik
Egilsgade 24, Kld.
2300 København S

I forbindelse med APK's kongresproceslægges op til debat om reformismen i hele dens bredde, men med særlig vægt på Enhedslisten.

Arrangør:
DKU & APK-Kbh.

Fup

*fidus, bedrag,
grove kriminelle handlinger,
politisk affable elementer,
korrupt politi, domstole og nævnsmyndigheder,
- listen er endnu længere -
alt det der kendetegner kapitalen
og dets borgerlige ophav,
- tænk at omskrive disse tilstande,
- som en person af værst lignende
embedsmandstype,
beskrev som: - Høj-kvalitetssamfund.*

N.B.

Verdensomspændende protester

Billederne af fosforbomberne, de afrevne legemsdele og ruinerne har brændt sig ind på nethinden. Hvad vi derimod ikke ser så meget til, er de verdensomspændende protester i Latinamerika, USA og Canada, Afrika, Indien, Japan, Indonesien og overalt i Europa og Mellemøsten, på Vestbredden og i Israel, i alle former fra regeringers afstandtagen og udsmidning af Israels ambassadør til en forsigtig afstandtagen fra 'overdreven magtanvendelse', fra fakkelvagter til smadring af våbenfabrikker, fra vrede kampråb og sit-ins til mail-sms-og-brevkampagner. Overalt ses et mylder af initiativer med deltagelse fra et bredt udsnit af befolkningerne.

Anklager for krigsforbrydelser

Heldigvis kan den manglende presse-dækning ikke holde vreden tilbage. Forbrydelserne mod menneskeheden skrider mod himlen. Mennesker reagerer overalt.

Palæstinensiske og internationale kræfter forenes i arbejdet med forberedelsen af et sagsanlæg mod israelske parlamentsmedlemmer og embedsmænd til krigsforbryderdomstolen i Haag. Internationale advokater har indgivet anklager for krigsforbrydelser mod 15 israelske ansvarshavende, herunder Ehud Olmert, Tzipi Livni og Ehud Barak. Anklager for likvidering af børn og brug af fosforbomber i beboelseskvarterer! De kan nu vente retsforfølgelse ved den internationale domstol i Haag og de kan blive arresteret, hvis de rejser ud af Israel.

Der er indgivet 500 klager fra arabiske, europæiske og latinamerikanske fagfolk. Den franske advokat Gilles Dovers overrækker en klage på vegne af 30 internationale advokater. Koordination med advokater i Spanien og Belgien er undervejs og også Marokko er på vej med anklager. Bolivia forbereder selv en sag, ligesom Venezuela, Argentina overvejer. I Tel-Aviv har israelske aktivister offentliggjort en wanted-liste over krigsforbrydere: www.wanted.org.il. Israel arbejder på alle planer for at forhindre retssagerne i at blive rejst. Kan være de kan unnlade

at underskrive internationale aftaler og overholde internationale regler og konventioner, abscentia eller ej, de vil blive dømt af folket verden over.

Boykot, økonomisk, politisk og diplomatisk mod Israel

Kampen mod apartheid i Syd Afrika blev støttet af boykot, afsløringer og sanktioner. En lignende strategi mod den israelske stat støttes mange steder fra. Bevægelsen er i gang, verden over, vendt mod Israel. Det er blot at gå i gang, der hvor du er.

Her følger blot nogen enkelte eksempler: Den palæstinensiske sammenslutning af fagforeninger på universiteter, udsendte den 2.1. en appel til akademiske institutioner verden over om at boykotte israelske akademiske institutioner. Bl.a. professorer og ansatte ved universiteter i Canada støtter opfordringen.

De svenske palæstinagrupper forlanger stop for alt militært samarbejde med Israel.

StopTheWall meddeler 27.1. at studenter på Qatar Universitet deltager i en international kampagne for boykot af varer fra amerikanske og andre vestlige firmaer bl.a. Starbucks, der støtter Israel, 11 lande deltager i kampagnen.

Boykot Israel i Danmark forbereder en landsdækkende kampagne.

7. 2. Valentinsdag, Boycott Israeli Goods Campaign opfordrer til interna-

tionale aktioner mod Carmel-Agrexco, der sælger varer fra de besatte områder på Vestbredden.

Hvilke varer er fra Israel?

Stregkodenumre, der starter med 7290 er varer fra Israel. En hurtig liste findes på www.boykotisrael.dk. På www.whoprofits.org findes den nyeste, meget omfattende liste over israelske bosætter-virksomheder, virksomheder, der udnytter palæstinensisk arbejdskraft og virksomheder, der leverer til bosætterne.

GBe

Kilde: www.bdsmovement.net

OKTOBER BOGBUTIK

København
Egilsgade 24, Kld.
2300 København S
35 43 49 50
Man til fre 16 – 19

Oktober Bogbutik Fyn
Skibhusvej 100
5000 Odense C
66 14 89 83
Åbningstid:
Hverdage 12 - 17.30

Oktober - Århus
Ny Munkegade 88 kld.
8000 Århus C
Åbningstid:
fre 14 - 17.00

Abonnementspriser

2009

På grund af portostigninger
må abonnementspriserne for
Kommunistisk Politik
sættes lidt op - til:

Helårsabonnement 550 kr
Halvårsabonnement 325 kr

Institutionsabonnement og løssalgspri
s ændres ikke.

Husk at forny abonnementet!

Tsunami eller "blot" en bølge

- *Du er fyret!*

Denne besked vil omkring en halv million danske arbejdere modtage i løbet af de næste to år.

Ifølge "eksperter" altså. Nu er det sådan med eksperter, at de også kan tage fejl, men eksperternes integration i det kapitalistiske system og deres rolle som støtter for samme system taget i betragtning, er det snarere minimum en halv million, der bliver berørt af arbejdsløshed.

Vi så det også i sidste halvår, hvor utallige eksperter forsøgte at underdrive krisens omfang med postulater om, at situationen ville rette sig i løbet af 2009. Det er der ingen tåber – end ikke statsministeren, der vil hævde i dag.

Professor på Institut for Økonomi, Politik og Forvaltning ved Aalborg Universitet Per Kongshøj Madsen anslår, at op mod 600.000 danskere vil blive berørt af den stigende ledighed, ifølge Information.dk. Vi får se, hvorvidt den spådom er tilstrækkelig.

Den nøgne sandhed er, at krisen med alle midler skal tørres af på arbejderklassen – med en udrensning af konkurrenter som sidegevinst for kapitalen.

Bankpakke I og II er eksempler på redskaber, der tjener nøjagtigt dette formål. Med 100 skattemilliarder (alene pakke II) ned i lommen på de fede banker, der i dette årti har scoret en mange gange større profit, men i deres rovgrikske natur ikke har forvaltet formuerne ansvarligt, er borgerne blevet bestjålet 20.000 kr. pr. snude – spæd som gammel. Pengene er fundet med et snuptag – og så kan sosu'ere, pædagoger og sygeplejersker se til fra baglinjen: I foråret 2008 var der ingen penge.

Mange arbejdere vil "kun" blive berørt af midlertidig arbejdsløshed, forlyder det, men ifølge Per Kongshøj Madsen

Er det for dramatisk at kalde den kommende bølge af massefyringer og deres konsekvenser for en tsunami? Vi får se.

Faglig kommentar

vil det også få konsekvenser for antallet af langtidsledige:

- *Man får et arbejdsmarked, hvor flere falder af og ikke kommer med i cirkulationen.*

Dansk Industris egen prognoser varsler en officiel arbejdsløshed på 150.000 fuldtidsledige ved udgangen af dette år.

Nu skifter argumentationen. Tidligere var det på grund af for lille en arbejdsstyrke, at vi skulle vise tilbageholdenhed. Vupti: Nu er det modsatte gældende: Der er for mange arbejdsløse! Det er et studie i borgerskabets retorik at se, hvordan de til hvilken som helst situation får pilen til at vende sig mod arbejderklassen.

Konsekvenserne for de 5-600.000 (ingen højere?) berørte arbejdsløse er imidlertid uoverskuelige. Dækningsgraden af understøttelsen er i dette årti faldet fra 52 til 47 pct. Vi har i årevis fået pumpet øregangene fulde med, hvor godt det går. Den danske stat har tilmed kunnet købe hele verden. Husholdningsbudgetterne er blevet lagt til rette efter det, og det var netop meningen: Forbruget skulle op, så virksomhederne kunne afsætte deres varer og realisere merværdien.

Så sent som i december anbefalede finansminister Lars Løkke Rasmussen danskerne at bruge flere penge. De var

og er der blot ikke, Lars Løkke! Med bankpakkerne og de kommende skattelettelser vil den almindelige familie få yderligere en økonomisk spændetrøje på.

Mange – rigtig mange – vil være tvunget til at gå fra hus og hjem, hvis eller når man bliver berørt af arbejdsløsheden. Familier vil blive splittet på den konto. Det vil alt sammen ramme samfundsøkonomien som en boomerang.

Mange vil slet ikke være berettiget til dagpenge, idet tidens trend – som de borgerlige i den grad har understøttet ideologisk og politisk – har været at holde sig uden for faglige organisationer. I øjeblikket strømmer folk ind i akasser i håb om, at de kan nå at optjene dagpengeretten. Dette kræver 52 ugers fast arbejde.

Vi kan være evigt forvissat om, at regeringen med dets støtteparti, Socialdemokraterne, De Radikale og SF ikke skifter hest midt i vadestedet. Vi vil se nye bankpakker, skattelettelser til de rige samt møtrikker, de vil skrue på.

Fogh må fjernes, men vi kan ikke vente to år på dette. Der er om noget brug for, at velfærdsbevægelsen, fagbevægelsen og andre vækkes til live igen. Skal Fogh væltes, så er det op til oppositionen uden for "borgen". Indenfor hersker der borgfred. Såfremt der skal føres en anden politik efter et valg, så er det stadig op til aktiviteterne uden for folketinget.

Hvor er så venstrekræfterne i dansk fagbevægelse henne? Fagligt Ansvar giver ikke lyd fra sig. De første fire år af Fogh-regeringens magtperiode blev brugt til at fastlægge en politik, der kunne mobilisere arbejdspladserne. Det er i dag, og hellere i går, at der er brug for brede landsdækkende tillidsmandsmøder, som kan sætte gang i de aktiviteter, som hundredtusinder gerne ser synliggør problemerne. **FJ**